JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER
11 päivänä tammikuuta 2001 [1]

I Johdanto

1. Asioina C-449/98 P sekä C-450/98 P käsiteltäväksi kirjatuilla valituksilla International Express Carriers Conference (jäljempänä IECC) on hakenut muutosta Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (laajennettu kolmas jaosto) asiassa T-110/95 [2] sekä yhdistetyissä asioissa T-133/95 ja T-204/95 [3] 16.9.1998 antamaan kahteen tuomioon.

Ensimmäisenä mainitulla tuomiolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kanteen, jolla IECC vaati 17.2.1995 tehdyn komission päätöksen kumoamista, jossa komissio oli katsonut aiheettomaksi ryhtyä toimenpiteisiin sellaisen kantelun osalta, joka koski tiettyjen kansallisten postilaitosten välillä sovellettavien päätemaksujen määrän vahvistamista.

Jälkimmäisellä tuomiolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi IECC:n esittämän vaatimuksen 6.4.1995 ja 6.8.1995 tehtyjen komission päätösten kumoamisesta, jossa todettiin, ettei postilaitosten kilpailunvastaiseksi väitettyjä erityyppisiä edelleenpostituksia koskevia menettelytapoja ryhdytä tutkimaan.

Näiden kahden asian perustana olevien tosiseikkojen ja myös jossain määrin niiden esiin nostattamien oikeudellisten kysymysten samankaltaisuuden johdosta olen päättänyt esittää yhden yhteisen ratkaisuehdotuksen.

II Oikeudenkäynnin perustana olevat tosiseikat

2. Oikeudenkäynnin perustana olevat tosiseikat siten, kuin ne ilmenevät valituksenalaisista tuomioista, voidaan esittää seuraavalla tavalla:

A *International Express Carriers Conference ja edelleenpostitus*

3. IECC on tiettyjen pikalähetyspalveluja tarjoavien yritysten etuja valvova järjestö.

1 — Alkuperäinen kieli: espanja.
2 — IECC v. komissio (Kok. 1998, s. II-3605).
3 — IECC v. komissio (Kok. 1998, s. II-3645).

Sen jäsenet tarjoavat muun muassa edelleenpostitukseksi kutsuttuja palveluita, mikä tarkoittaa valtiosta A peräisin olevan postin kuljettamista valtion B alueelle, jossa se jätetään johonkin kansallisen postilaitoksen postitoimipaikkaan kannettavaksi lopulliselle vastaanottajalle tässä valtiossa tai edelleen kohti valtiota A tai C.

4. Tavanomaisesti erotetaan kolme erillistä edelleenpostituspalvelujen ryhmää:

— ABC-edelleenpostitus, jossa yksityiset yhtiöt kuljettavat valtiosta A peräisin olevan postin valtioon B ja jättävät sen tämän valtion kansalliselle postilaitokselle kannettavaksi perinteisen kansainvälisen postijärjestelmän avulla valtioon C, jossa postilähetyksen lopullinen vastaanottaja sijaitsee

— ABB-edelleenpostitus, jossa yksityiset yhtiöt kuljettavat valtiosta A peräisin olevan postin valtioon B ja jättävät sen tämän valtion kansalliselle postilaitokselle kannettavaksi tässä valtiossa sijaitsevalle postilähetyksen lopulliselle vastaanottajalle

— ABA-edelleenpostitus, jossa yksityiset yhtiöt kuljettavat valtiosta A peräisin olevan postin valtioon B ja jättävät sen tämän valtion kansalliselle postilaitokselle kannettavaksi perinteisen kansainvälisen postijärjestelmän avulla takaisin valtioon A, jossa postilähetyksen lopullinen vastaanottaja sijaitsee.

5. Näihin kolmeen edelleenpostitusta koskevaan esimerkkiin on lisättävä sähköinen edelleenpostitus. Siinä valtiosta A peräisin oleva tieto kuljetetaan sähköisesti valtioon B, jossa se tulostetaan sellaisenaan tai muunnettuna paperille ja toimitetaan joko valtion B tai valtion C kansalliselle postilaitokselle kannettavaksi edelleen perinteisen kansainvälisen postijärjestelmän avulla valtioon A, B tai C, jossa postilähetyksen lopullinen vastaanottaja sijaitsee.

B *Päätemaksut ja Maailman postiliiton yleissopimus*

6. Maailman postiliiton yleissopimus, joka tehtiin Yhdistyneiden Kansakuntien puitteissa 10.7.1964 ja johon ovat liittyneet kaikki Euroopan yhteisön jäsenvaltiot, säätelee postihallintojen välisiä suhteita kaikkialla maailmassa. Tähän yhteyteen liittyy Euroopan posti- ja telehallintojen yleiskokous (Conférence européenne des

administrations des postes et télécommunications, jäljempänä CEPT), johon kantajan kanteessa tarkoitetut eurooppalaiset postihallinnot osallistuvat.

7. Kansallisille postilaitoksille aiheutuu postijärjestelmässä huomattavia kustannuksia saapuvan postin lajittelusta ja jakelusta lopullisille vastaanottajille. Tämän vuoksi Maailman postiliiton jäsenet toteuttivat vuonna 1969 postilähetyksen lajiin perustuvaa päätemaksuksi kutsuttua kiinteämääräistä korvausta koskevan järjestelmän, jolla muutettiin Maailman postiliiton perustamisesta alkaen voimassa ollutta järjestelmää, jonka mukaan kansalliset postilaitokset vastaavat saapuvan postin lajittelusta ja jakelusta syntyvistä kustannuksista laskuttamatta tästä postin lähtömaan kansallista postilaitosta. Eri postihallintojen tarjoamien postin jakeluun liittyvien palvelujen taloudellinen arvo, hallinnolle aiheutuvien kustannusten rakenne ja asiakkailta perittävät maksut voivat vaihdella huomattavasti.[4] Kansallisista ja kansainvälisistä postilähetyksistä perittävien maksujen erot eri jäsenvaltioiden välillä sekä päätemaksujen suuruus kyseisiin kansallisiin maksuihin verrattuna ovat edelleenpostituksen syntyyn vaikuttaneita määräämiä tekijöitä. Edelleenpostitusta harjoittavat toimijat pyrkivät nimittäin muun muassa hyötymään näistä maksujen eroista tarjoutumalla kuljettamaan kaupallisten yhteisöjen postilähetykset niihin kansallisiin postilaitoksiin, joiden tarjoamien palvelujen hinta/laatu-suhde on markkinoiden edullisin tietyn kohdemaan suhteen.

8. Maailman postiliiton vuoden 1984 yleissopimuksen 23 artiklassa, joka vastaa vuoden 1989 yleissopimuksen 25 artiklaa, määrätään seuraavaa:

"1. Mikään jäsenmaa ei ole velvollinen kuljettamaan eikä jakamaan vastaanottajille kirjelähetyksiä, joita ketkä tahansa sen alueella vakinaisesti asuvat lähettäjät jättävät postiin tai postituttavat vieraassa maassa hyötyäkseen siellä sovellettavista alemmista maksuista. Sama koskee tällaisia suurina määrinä postitettavia lähetyksiä, suoritetaanpa tällaiset postitukset siten alemmista maksuista hyötymistarkoituksessa tai ei.

2. Pykälä 1 soveltuu erotuksetta joko lähettäjän asumassa maassa valmistettuihin ja rajan yli kuljetettuihin tai vieraassa maassa valmistettuihin lähetyksiin.

3. Asianomaisella postilaitoksella on oikeus joko palauttaa lähetykset lähtömaahan tai periä niistä kotimaan maksut. Jos lähettäjä kieltäytyy maksamasta näitä maksuja, voi postilaitos käsitellä lähetyksiä kotimaan lainsäädännön mukaisesti.

4 — Maksut, joihin Alejo Carpentier viittaa teoksessaan *El siglo de las luces*, joka on loistava vertauskuvallinen kertomus Ranskan vallankumouksesta sijoitettuna Antilleille, ovat mitä merkillisempiä: "abatíase sobre estos campos de aniquilamiento el vuelo rapaz de los ínfimos funcionarios coloniales — — que, a cambio del envío de una carta, — — se llevaban el anillo de matrimonio, un dije, en medallón de familia — alguna pertenencia defendida hasta la extenuación como último asidero para hallar una razón de vivir" (toim. Seix Barral, 4. painos, Barcelona, 1990, s. 234).

4. Mikään jäsenmaa ei ole velvollinen hyväksymään, kuljettamaan eikä jakamaan vastaanottajille kirjelähetyksiä, joita ketkä tahansa lähettäjät ovat postituttaneet suurina määrinä muussa kuin siinä maassa, missä niiden kotipaikka on. Asianomaisilla postilaitoksilla on oikeus palauttaa tällaiset lähetykset lähtömaahan tai antaa ne lähettäjille maksamatta takaisin suoritettua maksua."

C IECC:n tekemä kantelu ja vuoden 1987 CEPT-sopimus

9. IECC teki komissiolle 13.7.1988 kantelun 6 päivänä helmikuuta 1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17, perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus,[5] (jäljempänä asetus N:o 17) 3 artiklan 2 kohdan nojalla. Se totesi kantelussaan ensinnäkin, että tietyt Euroopan yhteisöön kuuluvien valtioiden kansalliset postilaitokset olivat tehneet lokakuussa 1987 Bernissä joidenkin yhteisön ulkopuolisten valtioiden kansallisten postilaitosten kanssa päätemaksujen vahvistamista koskevan sopimuksen (jäljempänä CEPT-sopimus), ja toiseksi, että tietyt kansalliset postilaitokset pyrkivät Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan perusteella soveltamaan markkinoiden jakamista koskevaa sopimusta kieltäytyäkseen kantamasta sellaista postia, jonka asiakas on jättänyt muun kuin sen valtion kansallisen postilaitoksen kuljetettavaksi, jossa asiakkaan kotipaikka sijaitsee.

10. Kantelunsa CEPT-sopimusta koskevassa osassa IECC esitti tarkemmin, että useat yhteisön jäsenvaltioiden kansalliset postilaitokset olivat huhtikuussa 1987 Yhdistyneessä kuningaskunnassa pidetyssä kokouksessa tutkineet mahdollisuuksia luoda yhteinen menettelylinja sen kilpailun torjumiseksi, jota edelleenpostituspalveluja tarjoavat yksityiset yritykset aiheuttivat. CEPT-sopimuksen yhteydessä muodostettu työryhmä ehdotti myöhemmin päätemaksujen korottamista, yhteisten käytännesääntöjen laatimista ja asiakkaille tarjottavien palvelujen parantamista. Työryhmä laati lokakuussa 1987 päätemaksuja koskevan uuden järjestelyn, CEPT-sopimuksen, ja ehdotti uusia vahvistettuja hintoja, jotka olivat todellisuudessa entistä korkeammat.

11. Voidaan lisäksi todeta, että 14 valtion, joista 12 kuuluu Euroopan yhteisöön, kansalliset postilaitokset allekirjoittivat 17.1.1995 päätemaksuista alustavan sopimuksen, jolla korvattiin vuoden 1987 CEPT-sopimus. Kyseisessä sopimuksessa, jota nimitettiin REIMS-sopimukseksi (yleispalveluista vastaavien kansallisten postilaitosten välisten, valtion rajat ylittävien postilähetysten korvausjärjestelmä) määrätään pääasiassa sellaisesta järjestelmästä, jossa kohdemaan postihallinto soveltaa lähtömaan postihallintoon kaiken saapuvan postin osalta tiettyä vahvistettua prosenttiosuutta kansallisista maksuista.

5 — EYVL 1962, 13, s. 204.

Tämän sopimuksen lopullinen versio allekirjoitettiin 13.12.1995, ja siitä ilmoitettiin komissiolle 19.1.1996. [6]

D *Kantelun tutkiminen*

12. IECC:n kantelun ensimmäinen osa koski EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan (josta on tullut EY 81 artikla) soveltamista CEPT-sopimukseen.

13. Kantelunsa toisessa osassa IECC syytti tiettyjä kansallisia postilaitoksia siitä, että ne sovelsivat Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan perusteella kansallisten postimarkkinoiden jakamiseen tähtäävää järjestelmää. IECC väitti, että Ison-Britannian, Saksan ja Ranskan postilaitokset (jäljempänä Post Office, Deutsche Post ja La Poste) yrittivät lisäksi saada kaupalliset yhtiöt luopumaan IECC:n jäsenten kaltaisten edelleenpostitusta harjoittavien yksityisten yhtiöiden tarjoamista palveluista tai muut kansalliset postilaitokset luopumaan yhteistyöstä näiden yksityisten toimijoiden kanssa, kuten ilmenee muun muassa Post Officen tammikuussa 1987 laatimasta kirjeestä useille kansallisille postilaitoksille, joista eräs sijaitsee yhteisössä.

14. IECC väitti myös, että Deutsche Post oli keväällä 1988 yrittänyt kannustaa olemaan käyttämättä edelleenpostituspalveluja huomauttamalla saksalaisille asiakkaille Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklasta ja keskeyttämällä postituksen ja palauttamalla maan rajojen ulkopuolelta saapuvan postin, jonka vastaanottajat sijaitsivat Saksassa.

15. Kantelussa mainitut kansalliset postilaitokset antoivat vastauksensa komission esittämiin kysymyksiin marraskuussa 1988. IECC oli tiiviissä kirjeenvaihdossa komission kilpailuasiain pääosaston (PO IV) eri virkamiesten sekä komission jäsenten Bangemannin ja Brittanin kabinettien kanssa kesäkuun 1989 ja helmikuun 1991 välisenä aikana.

16. Komissio ilmoitti IECC:lle 18.4.1991, että se "oli päättänyt aloittaa asetuksen N:o 17 säännösten mukaiset tutkimukset perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan ja 86 artiklan perusteella".

17. Komissio ilmoitti IECC:lle 7.4.1993 laatineensa 5.4.1993 väitetiedoksiannon, joka toimitetaan asianomaisille kansallisille postilaitoksille.

6 — EYVL 1996, C 42, s. 7.

18. Komissio osoitti IECC:lle 13.7.1994 kirjeen, jossa se ilmoitti olevansa huolestunut "niiden tapausten yleistymisestä, joissa [Deutsche Post — —] keskeyttää esimerkiksi Alankomaissa fyysisesti valmistetun saksalaisille asiakkaille lähetetyn postin ja merkitsee sen sähköiseksi ABA-edelleenpostitukseksi — — ".

19. IECC pyysi komissiota perustamissopimuksen 175 artiklan (josta on tullut EY 232 artikla) nojalla osoittamaan sille neuvoston asetuksen N:o 17 19 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetyistä kuulemisista 25 päivänä heinäkuuta 1963 annetun komission asetuksen N:o 99/63/ETY [7] (jäljempänä asetus N:o 99/63/ETY) 6 artiklan mukaisen kirjeen, mikäli komissio katsoisi, että kansallisia postilaitoksia koskevan kieltopäätöksen tekeminen ei ole tarpeen.

20. Komissio ilmoitti IECC:lle 23.9.1994 aikomuksestaan hylätä tämän tekemä kantelu siltä osin kuin se koski perustamissopimuksen 85 artiklan soveltamista CEPT-sopimukseen, ja pyysi tätä asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan mukaisesti antamaan vastineensa. Komissio ilmoitti sähköisen ABA-edelleenpostituksen keskeyttämisen osalta, että se "pitää tätä toimintaa erittäin vakavana ja aikoo saada tällaiset väärinkäytökset loppumaan".

21. IECC toimitti 23.11.1994 komission tätä kirjettä koskevat huomautuksensa ja pyysi komissiota perustamissopimuksen 175 artiklan mukaisesti määrittelemään kantansa sen tekemään kanteluun kokonaisuutena tarkasteltuna. Lisäksi IECC pyysi oikeutta tutustua asian asiakirjoihin.

E *Komission 17.2.1995 tekemä päätös*

22. Koska IECC katsoi, että komissio ei ollut määritellyt kantaansa perustamissopimuksen 175 artiklassa tarkoitetulla tavalla, se nosti 15.2.1995 laiminlyöntikanteen, joka kirjattiin käsiteltäväksi asiana T-28/95. Kaksi päivää myöhemmin, eli 17.2.1995, komissio lähetti IECC:lle lopullisen päätöksen, jolla se hylkäsi tämän tekemän kantelun siltä osin kuin se koski perustamissopimuksen 85 artiklan soveltamista CEPT-sopimukseen. Tämä päätös oli kumoamiskanteen T-110/95 kohteena ja sitä tarkastellaan nyt käsiteltänä olevassa muutoksenhakuasiassa, joka on rekisteröity asianumerolla C-449/98 P (jäljempänä 17.2.1995 tehty päätös).

7 — EYVL 1963, 127, s. 2268.

23. Komissio totesi 17.2.1995 tekemässään päätöksessä seuraavaa:

"5. — — Komissio vastusti vuoden 1987 CEPT-sopimuksessa määriteltyjen päätemaksujen järjestelmässä pääasiallisesti sitä, että järjestelmä ei perustunut kuluihin, jotka kansallisille postilaitoksille aiheutui eri maista saapuvan postin käsittelystä. — — Tämän johdosta väitetiedoksiannossa korostettiin, että kansallisten postilaitosten maksujen, joita ne perivät eri maista saapuvan postin käsittelystä, oli perustuttava näille postilaitoksille aiheutuneisiin kuluihin.

6. Komissio myönsi, että näiden kulujen täsmällinen laskeminen saattoi olla vaikeaa, ja totesi, että kansallisten maksujen voitiin katsoa antavan asianmukaista viitettä tältä osin. — —

8. — — Komissio on pidetty ajan tasalla niistä vaiheista, jotka johtivat ehdotetun REIMS-järjestelmän syntymiseen. 14 kansallista postilaitosta — — allekirjoitti 17.1.1995 päätemaksuista alustavan sopimuksen, joka tulisi voimaan 1.1.1996. — — International Post Corporationin esittämien epävirallisten tietojen mukaan äskettäin allekirjoitetussa alustavassa sopimuksessa määrätään järjestelmästä, jonka mukaan vastaanottavat kansalliset postilaitokset laskuttavat kaiken sille saapuvan postin osalta kiinteän prosenttiosuuden, joka on laskettu kansallisten maksujen perusteella.

9. Komissio toteaa näin ollen, että kansalliset postilaitokset ponnistelevat aktiivisesti uuden postimaksujärjestelmän laatimiseksi, ja se katsoo tässä vaiheessa, että asianosaiset pyrkivät käsittelemään kilpailuoikeutta koskevat komission huolenaiheet, jotka te myös esitätte aikaisempaa järjestelmää koskevassa kantelussanne. On epätodennäköistä, että vuoden 1987 CEPT-järjestelmään, jota ollaan purkamassa, liittyvä kilpailusääntöjen rikkomista koskeva menettely johtaisi asiakkaidenne kannalta edullisempaan tulokseen. Kieltopäätöksen seurauksena olisi nimittäin ainoastaan se, että päätemaksujärjestelmän tämänhetkinen perinpohjainen uudistaminen ja rakennemuutos viivästyisi, kun muutetun järjestelmän käyttöönoton pitäisi tapahtua lähitulevaisuudessa. Asiassa Automec II — — annetun tuomion perusteella komissio katsoo, että yhteisön edun mukaista ei ole, että komissio käyttää rajoitettuja voimavarojaan yrittämällä ratkaista päätemaksuja koskevan kantelun osan kieltopäätöksellä.

— —

12. — — REIMS-järjestelmä näyttää ainakin väliaikaisesti tarjoavan vaihtoehtoja aikaisempiin rajoittaviin ehtoihin, jotka

olivat komission huolenaiheena. REIMS-järjestelmä takaa siinä olevista mahdollisista puutteista huolimatta päätemaksujen ja sisäisten maksujen välisen yhteyden — — .

13. Komissio tutkii epäilyksettä perinpohjaisesti uuden REIMS-järjestelmän ja sen käyttöönoton kilpailusääntöjen valossa. Se tutkii yhteisön etuun liittyvän kysymyksen sekä uudistuksien perustan että niiden käyttöönottoon menevän ajan osalta — — ."

F *Komission 6.4.1995 tekemä päätös*

24. Komissio lähetti 17.2.1995 myös IECC:lle asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan mukaisen kirjeen, jossa se ilmoitti ne syyt, minkä vuoksi se ei katsonut voivansa hyväksyä IECC:n kantelua postin kulun keskeyttämisestä Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan perusteella.

25. IECC toimitti komissiolle 22.2.1995 kyseistä kirjettä koskevat huomautuksensa. Se totesi muun muassa seuraavaa:

"IECC:n tietämän mukaan kaikki sen mainitsemat rajoitukset johtuvat Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan 4 kohdan soveltamisesta ABC-edelleenpostitukseen. Koska 17.2.1995 päivätyssä kirjeessänne ei mainita lainkaan ABC-edelleenpostitukseen kohdistuvista rajoituksista, IECC ei voi pitää sitä kantelunsa asianmukaisena hylkäysperusteena."

26. Komissio osoitti kantajalle 6.4.1995 päätöksen, joka koski tämän tekemän kantelun toista osaa. Tämä päätös oli kumoamiskanteen kohteena, ja sitä käsiteltiin asianumerolla T-133/95, joka yhdistettiin asiaan T-204/95, ja sitä tarkastellaan nyt käsiteltänä olevassa muutoksenhakuasiassa, joka on rekisteröity asianumerolla C-450/98 P (jäljempänä 6.4.1995 tehty päätös). Päätöksessä komissio totesi erityisesti seuraavaa:

"4. Huomautuksissa, jotka asianajajanne on sittemmin esittänyt — — 22.2.1995, ei voida katsoa esitetyn mitään sellaista, minkä vuoksi komission olisi perusteltua muuttaa kantaansa. Tämän kirjeen tarkoituksena on ilmoittaa teille komission lopullisesta päätöksestä niiden väitteiden suhteen, joita tekemässänne kantelussa on esitetty Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklaan perustuvasta postin kulun keskeyttämisestä.

5. Komission teille 17.2.1995 osoittamassa, asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan mukaisessa kirjeessä on esitetty pääsääntöisesti neljä erilaista postilähetystä, joita on keskeytetty Maailman postiliiton yleissopimuksen perusteella, eli kaupallinen fyysinen ABA-edelleenpostitus, epäkaupallinen tai yksityinen fyysinen ABA-edelleenpostitus, niin kutsuttu sähköinen ABA-edelleenpostitus — — ja tavanomainen valtion rajat ylittävä postilähetys — — .

6. Fyysisen kaupallisen ABA-edelleenpostituksen osalta komissio toteaa, että mikäli kaupallisessa tarkoituksessa tapahtuvalla valtion B asukkaiden postin keräämisellä edelleenpostitettavaksi valtion A alueella valtiossa B sijaitsevalle lopulliselle vastaanottajalle kierretään valtionsisäistä postin jakelua koskevaa kansallista monopolia, nimittäin valtion B lainsäädännön mukaista monopolia, kyseisen postin keskeyttämistä sen palatessa takaisin valtioon B voidaan tässä tilanteessa pitää oikeutettuna eikä se siten ole EY:n perustamissopimuksen 86 artiklassa tarkoitettua määräävän aseman väärinkäyttöä. [— — Komissio on — —] huomannut erityisesti, että tällainen kansallisen monopolin kiertäminen on 'tuottoisaa juuri sen vuoksi, että päätemaksut ovat tällä hetkellä epätasapainoisia', ja että jonkinlaisen suojan antaminen on siten perusteltua tässä vaiheessa — — .

7. Epäkaupallisen fyysisen ABA-edelleenpostituksen, niin kutsutun sähköisen edelleenpostituksen sekä tavanomaisen valtion rajat ylittävän postin keskeyttämisen osalta komissio katsoo, että koska IECC:n jäsenet eivät ole mukana tämänkaltaisiin postilähetyksiin liittyvässä toiminnassa, näiden lähetysten keskeyttäminen ei vaikuta jäsenten kaupalliseen toimintaan eikä niillä siten ole asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua oikeutettua intressiä kannella komissiolle kilpailusääntöjen rikkomisesta.

— — Komission mukaan — — niin kutsuttu sähköinen edelleenpostitus tapahtuu seuraavalla tavalla: monikansallinen yritys, esimerkiksi pankki, — — perustaa painatus- ja postitustoiminnan keskuksen tiettyyn jäsenvaltioon A; kaikista pankin tytäryhtiöistä ja sivuliikkeistä lähetetään sähköisesti tietoa tähän keskukseen, jossa tieto muunnetaan fyysiseksi postilähetykseksi, esimerkiksi tiliotteiksi, jotka vielä käsitellään siten, että ne voidaan frankeerata ja jättää paikalliseen postitoimipaikkaan — — .

— — Mikään ei komission mukaan osoita, että IECC:n jäsenet voisivat olla mukana tämänkaltaisessa järjestelyssä.

8. Edellä esitetyn perusteella komissio ilmoittaa, että asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdan perusteella 13.7.1988 tekemänne kantelu hylätään kaupallisen fyysisen ABA-edelleenpostituksen, epäkaupallisen fyysi-

sen ABA-edelleenpostituksen, sähköisen postituksen ja tavanomaisen valtion rajat ylittävän postin keskeyttämistä koskevilta osin."

G *Komission 14.8.1995 tekemä päätös*

27. Komissio osoitti IECC:lle 12.4.1995 asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan mukaisen kirjeen, joka koski kilpailusääntöjen soveltamista ABC-edelleenpostituksen keskeyttämiseen. IECC vastasi tähän kirjeeseen 9.6.1995.

28. Komissio teki 14.8.1995 tiettyjen kansallisten postilaitosten suorittamaa ABC-edelleenpostituksen keskeyttämistä koskevan lopullisen päätöksensä. Tämä päätös oli kumoamiskanteen kohteena asiassa T-204/95, joka yhdistettiin asiaan T-133/95, ja sitä tarkastellaan nyt käsiteltävänä olevassa muutoksenhakuasiassa, joka on rekisteröity asianumerolla C-450/98 P (jäljempänä 14.8.1995 tehty päätös). Päätöksessä todetaan muun muassa seuraavaa:

"A) ABA-edelleenpostituksen keskeyttäminen

3. — — Teille on toimitettu 6.4.1995 päivätty kirje, — — jossa todetaan, että kantelunne hylättiin kaupallisen fyysisen ABA-edelleenpostituksen, epäkaupallisen fyysisen ABA-edelleenpostituksen, sähköisen edelleenpostituksen ja tavanomaisen valtion rajat ylittävän postin keskeyttämistä koskevilta osin — — .

B) ABC-edelleenpostituksen keskeyttäminen

6. [IECC:n] 9.6.1995 päivätyssä kirjeessä väitetään, että i) komissiolla ei ole toimivaltaa tehdä uutta päätöstä tästä asiasta ja että ii) vaikka komissio olisikin toimivaltainen, kantelun hylkääminen tältä osin — — ei olisi asianmukaista tietyillä perusteilla.

— —

11. Post Office on vakuuttanut komissiolle 21.4.1989, että se ei ollut käyttänyt eikä aikonut tulevaisuudessakaan käyttää Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan 4 kohtaan perustuvaa toimivaltaa. Bundespost Postdienst puolestaan on ilmoittanut komissiolle 10.10.1989, että se ei enää sovella kyseistä 23 artiklan 4 kohtaa jäsenvaltioiden väliseen ABC-edelleenpostitukseen — — .

13. Vaikka komissio voikin tehdä muodollisen kieltopäätöksen jo päättyneestä kilpailua rajoittavasta toiminnasta, se ei ole tähän velvollinen vaan se päättää tällaisen toimen tarpeellisuudesta tapauskohtaisesti asiaa koskevien erityispiirteiden perusteella. Esillä olevassa asiassa ei ole esitetty mitään näyttöä siitä, että IECC:n vuonna 1988 tekemässä kantelussa — — tarkoitetut kaksi postilaitosta eivät olisi noudattaneet komissiolle vuonna 1989 antamiaan sitoumuksia pidättyä 23 artiklan 4 kohdan soveltamisesta ABC-edelleenpostitukseen — — .

14. Komissio korostaa, että Maailman postiliiton yleissopimuksen 23/25 artiklan olemassaolo ei sellaisenaan välttämättä ole yhteisön kilpailusääntöjen vastaista: vain se, että käytetään 23/25 artiklan tarjoamaa mahdollisuutta toimia, voi tietyissä olosuhteissa — eli jäsenvaltioiden välillä — merkitä näiden sääntöjen rikkomista — — .

15. IECC:n esittämä vaatimus, jolla pyritään siihen, että asianomaisille postihallinnoille määrätään ankarat seuraamukset, jotta ne lopettaisivat yhteisön kilpailusääntöjen rikkomisen, ei ole asianmukainen, koska IECC ei ole voinut näyttää, että rikkomiset jatkuvat tai että on olemassa todellinen vaara siitä, että niihin ryhdytään uudelleen.

— —

18. — — La Poste on esittänyt vastauksensa 24.10.1990 toistaen kantansa siitä, että — — Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklan soveltaminen oli oikeutettua yhteisön oikeuden kannalta. Asiaa on tämän jälkeen käsitelty väitetiedoksiannossa, koska La Poste on ollut edelleen sitä mieltä, että kyseinen toiminta ei ollut vastoin yhteisön oikeutta.

19. Esillä olevassa asiassa komissio ei pidä tarpeellisena La Postea koskevan kieltopäätöksen tekemistä, ottaen huomioon kyseisen toiminnan yksittäisyys ja sen uusimista koskevan näytön puuttuminen."

III Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 16.9.1998 antamat tuomiot

29. Asiassa T-110/95 antamallaan tuomiolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kaikki ne perusteet, joihin kumoamiskanteessa vedottiin, ja velvoitti näin ollen IECC:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

30. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi erityisesti väitteet, jotka koskivat harkintavallan väärinkäyttöä ja sitä, ettei 17.2.1995 tehtyä päätöstä ole perusteltu riittävästi, sekä väitteen siitä, että komissio oli tehnyt virheen arvioidessaan "yhteisön edun" sellaiseksi arviointiperusteeksi, jonka nojalla voidaan

tehdä päätös kantelun tutkinnan jatkamisesta.

31. Yhdistetyissä asioissa T-133/95 ja T-204/95 antamallaan tuomiolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi 6.4.1995 tehdyn päätöksen kaupallista fyysistä ABA-edelleenpostitusta koskevilta osin ja hylkäsi kanteen muilta osin. Se velvoitti komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut asiassa T-133/95 ja kantajan korvaamaan ne asiassa T-204/95.

32. Tätä osittaista pätemättömyyttä koskevan toteamuksen tueksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vetosi siihen seikkaan, että komissio oli tehnyt oikeudellisen virheen todetessaan, että kaupallisen ABA-edelleenpostituksen keskeyttäminen ei ollut EY:n perustamissopimuksen 86 artiklassa (josta on tullut EY 82 artikla) tarkoitettua väärinkäyttöä.

IV Asiaa C-449/98 P koskevien valitusperusteiden tutkiminen

33. Asian C-449/98 P osalta IECC:n valitus nojautuu yhdeksään perusteeseen.

Ensimmäinen valitusperuste: tiettyjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamusten aineellinen virheellisyys

34. Ensimmäisessä valitusperusteessaan valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä on tuomionsa 62—67 kohdassa sekoittanut toisiinsa 17.1.1995 laaditun alustavan REIMS-sopimuksen ja sen pelkäksi "tiedonannoksi" katsottavan asiakirjan, jonka International Post Corporation toimitti komissiolle tammikuussa 1994 ja joka koski ehdotusta uudeksi kansallisten postilaitosten välisten, valtion rajat ylittävien postilähetysten korvausjärjestelmäksi.

35. Valittaja katsoo myös, että erääseen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kirjalliseen kysymykseen annetusta vastauksesta ilmenee, että päätöksen tekemisajankohtana, eli 17.1.1995, komissiolla ei ollut vielä hallussaan samana päivänä allekirjoitettua alustavaa REIMS-sopimusta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt selvän arviointivirheen erityisesti tuomionsa 63 kohdassa, koska se on tutkiessaan 17.2.1995 tehdyn päätöksen lainmukaisuutta nojautunut sellaisiin seikkoihin, joista päätöksen tehnyt toimielin ei ollut vielä tietoinen päätöksen tekemisajankohtana.

36. Jotta käsiteltävänä oleva valitusperuste voisi menestyä, valittajan väittämä selvitysaineiston vääristäminen, joka johtuu siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on päättelyssään sekoittanut toi-

siinsa tiedoksiannon ja alustavan REIMS-sopimuksen, on oltava ilmeinen.

37. Valittajan arvostelu kohdistuu keskitetysti tuomion 63 kohdan sanamuotoon. Toisin kuin valittaja on väittänyt, tässä kohdassa käytetyistä ilmaisuista ei kuitenkaan ilmene, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi halunnut vedota alustavaan REIMS-sopimukseen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin käyttää tässä kohdassa sitä vastoin abstraktimpaa ilmaisua "REIMS-sopimuksen luonnos". Sen perusteella, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 64—67 kohdassa vedonnut nimenomaisesti "alustavaan REIMS-sopimukseen", ja kun otetaan vielä huomioon toteamus, jonka mukaan tämä alustava sopimus on "myöhemmin ilmoitettu komissiolle" [8] sekä viittaus "alustavan REIMS-sopimuksen tekemiseen", [9] voidaan ajatella, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tiedosti alustavan neuvotteluvaiheen — "sopimusluonnoksen" — ja myöhemmin tehdyn varsinaisen sopimuksen välisen eron.

38. On silti totta, että 65 kohdan lopussa tehty viittaus "alustavaan sopimukseen" (viittaus olisi pitänyt tehdä "sopimusluonnokseen") ei ole tämän logiikan mukainen, ja että voidaan vain ihmetellä sitä, miksi valituksenalaisen tuomion 63 kohdassa uuden järjestelmän mahdolliseksi käyttöönottopäiväksi mainitaan päivämäärä "1.1.1996", vaikka alustavan sopimuksen sekä helmikuulta 1994 peräisin olevan tiedotteen A5.7 ja C3 kohdan mukaan järjestelmä otetaan käyttöön "vuoden 1995 alusta".

39. Näillä pienillä epätarkkuuksilla ei ole mitään vaikutusta siihen päättelyyn, jonka tuloksena ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kantajan kolmannen kumoamisperusteensa kolmannessa osassa esittämän väitteen, jonka mukaan komissio oli tehnyt oikeudellisen virheen viitatessaan REIMS-sopimuksen luonnokseen hylätessään kantajan kantelun. Valittajan mielestä komission olisi pitänyt sillä perusteella, että tämä sopimus oli alustava, että siinä oli pitkä siirtymäaika ja että siihen sisältyi edelleen syrjiviä kohtia, päätyä arvioimaan eri tavalla kiellon antamisen tarvetta. Hidastamatta lainkaan päätemaksujärjestelmän uudistamista, kuten komissio on päätöksessään väittänyt, kiellolla olisi pikemminkin nopeutettu uuden järjestelmän käyttöönottoprosessia.

40. Lisäksi on syytä korostaa, että tuomiossa on kaikki harkinnan perustaksi tarpeelliset seikat, joiden perusteella voidaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle tällaisissa asioissa kuuluvan tiukan laillisuusvalvonnan yhteydessä päätellä, ettei yksikään näistä väitteistä ole perusteltu. Tuomiossa myönnettiin, että "vaikka kyseeseen tulevien kansallisten postilaitosten väliset neuvottelut olivat kesken, ne vietäisiin varmasti päätökseen" (63 kohta) ja että on mahdotonta "tutkia yksityiskohtaisesti kaikkia alustavan REIMS-sopimuksen säännöksiä — — vai-

8 — Valituksenalaisen tuomion 64 kohta.
9 — Valituksenalaisen tuomion 66 kohta.

kuttamatta siihen arvioon, joka komission on vielä tehtävä — — " (64 kohta). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi lopuksi, että komissio saattoi kohtuudella katsoa, että kieltopäätöksen tekeminen mutkistaisi alustavan REIMS-sopimuksen tekemistä, ja se päätteli, ettei komissio ollut näin ollen tehnyt ilmeistä arviointivirhettä.

41. Loppujen lopuksi katson siis, että selvitysaineistoa ei ole millään tavalla vääristetty, kun ensimmäisessä oikeusasteessa tutkittiin kolmannen kumoamisperusteen kolmatta osaa. Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen hylättävä.

Toinen valitusperuste: virhe, joka on tehty määriteltäessä yhteisön edun oikeudellista käsitettä, ja virhe, joka on tehty tutkittaessa sitä, onko komissio soveltanut tätä käsitettä lainmukaisesti

42. Valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen arvioidessaan asetuksen N:o 17 3 artiklan ja yhteisön edun oikeudellisen käsitteen ulottuvuutta, määritelmää ja soveltamista.

43. Tätä perustetta koskevassa selvityksessään valittaja pitää perusteltuna kahta olettamusta, jotka minun mielestäni ovat vääriä.

44. IECC lähtee siitä, että komissio on todennut CEPT-sopimuksella rikotun EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohtaa ja että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi hyväksynyt tämän toteamuksen.

45. Toisin kuin valittaja on väittänyt, 17.2.1995 tehdyn päätöksen 5 kohdasta ei ilmene, että komissio olisi lopullisesti katsonut, että CEPT-sopimus on 85 artiklan vastainen hintojen vahvistamista koskeva sopimus. Tässä asiakirjassa komissio tyytyy vain viittaamaan 5.4.1993 laadittuun väitetiedoksiantoon, jossa se oli todennut olevansa huolestunut siitä, että CEPT-sopimuksen vuoksi "postihallinnon asiakkaisiin sovellettiin keinotekoisesti vahvistettua hintajärjestelmää pikemminkin kuin sellaista kilpailukykyisten hintojen järjestelmää, joka kuvastaa eri postihallinnoille aiheutuneita kuluja".

46. Vielä virheellisempää on päätellä valituksenalaisen tuomion 74 kohdan ja yhdistetyissä asioissa T-133/95 ja T-204/95 annetun tuomion 100 kohdan perusteella, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi itse todennut, että 85 artiklaa on rikottu. Ensin mainitussa tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi pelkästään, että kantajan väitteet perustuivat "siihen olettamukseen, että komissio olisi todennut 17.2.1995 tekemässään päätöksessä, että CEPT-sopimus on perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan vastainen". Tarkastelen tätä seikkaa jäljempänä yhtenä tapauksena. Jäljempänä mainitussa tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin halusi vain korostaa sitä, että CEPT-sopimuksen tekeminen oli seurausta saapuvan postin

jakelusta aiheutuvien kustannusten ja saatujen korvausten välisestä epätasapainosta.

47. Vaikka onkin totta, että 17.2.1995 tehdystä päätöksestä löytyy sieltä täältä joitakin erittelemättömiä viittauksia CEPT-sopimuksen kilpailunvastaisiin puoliin, tämän perusteella ei voida kuitenkaan todeta, että komissio olisi katsonut, että kyse oli ilmeisestä kilpailunrajoituksesta, joka perustui, kuten valittaja väittää, hintojen vahvistamista koskevaan sopimukseen.

48. Vaikka asia saattaa siltä näyttää, tarkasteluni ei kuitenkaan jää millään tavalla formalistiseksi. Sen tarkoituksena on vain määrittää, mikä on se tarkka merkitys, jonka komissio ja valittaja kumpikin omalla tahollaan ovat antaneet eri sanoille.

Komissiolle, kuten se on todennut helmikuussa 1995 tehdyssä päätöksessä ja muissa mietinnöissään, CEPT-sopimuksen aiheuttamat rajoitukset vapaalle kilpailulle liittyivät siihen, että päätemaksujen laskentamenetelmä oli keinotekoinen eikä siinä otettu huomioon, tai siinä otettiin huomioon ainoastaan osittain, postin jakelijalle todellisuudessa aiheutuneet kustannukset. Kaikki oikeaan suuntaan tehdyt muutokset tarkoittivat sitä, että päätemaksut sopeutuisivat näiden kustannusten mukaisiksi.

Vaikka valittajan näkemys asiasta onkin kaikin puolin kaksiselitteisempi, sen perustelut käyvät kuitenkin ilmi sen komission vastineeseen antamasta vastauksesta: valittajan mukaan CEPT-sopimus on kilpailusääntöjen vastainen, koska sen tarkoituksena oli lakkauttaa pikapostipalveluja tarjoavien yksityisten yritysten toiminta ABC-edelleenpostituksen alalla, jolla valtion A postihallinto kilpaili valtion B postihallinnon kanssa valtioon C osoitetun postin käsittelystä. Koska edelleenpostituksen olemassaolo perustuu kansainvälisen postin korkeampiin hintoihin suhteessa päätemaksujen nojalla saatuun tuloon, [10] IECC:n vaatimus palaamisesta vapaan kilpailun tilaan ei voinut luonnollisestikaan toteutua poistamalla kyseinen hinnanero, joka oli seurausta komission arvostelemasta päätemaksujen keinotekoisesta laskentamenetelmästä, vaan kumoamalla CEPT-sopimus ja palaamalla takaisin aikaisempaan tasapainotilaan. [11]

49. Komissio ja valittaja ovat näin ollen eri mieltä CEPT-sopimuksen väitetystä kilpailunvastaisesta luonteesta. Tällä erolla on erityistä merkitystä menettelyssä, jossa yksityiset oikeussubjektit voivat *pyytää* komissiota tekemään päätöksen, jolla kilpailusääntöjen rikkominen todetaan, ja jossa tämän toimielimen käyttäytymisen lainmukaisuutta on arvioitava sen perustellun intressin nojalla, jonka hakemuksen tekijä itse voi tehdä tiettäväksi. On vaikea ymmärtää, mitä perusteltua intressiä yksi-

10 — Ks. selostus tosiseikoista, edellä 7 kohdassa.

11 — Suullisen käsittelyn aikana valittajan asianajaja ilmoitti, palaamatta siihen, mitä IECC:n komission vastineeseen antamassa vastauksessa on todettu, että tilanteessa, jossa päätemaksut kuvastaisivat todellisten kustannusten suuruutta, edelleenpostitusyrityksillä olisi etu, joka perustuu niiden palvelujen parempaan laatuun.

tyisiä postialan toimijoita edustavalla järjestöllä voi olla kannella siitä, että kyseiset päätemaksut lasketaan keinotekoisesti liian alhaisiksi, kun merkittävä osa sen omista toiminnoista perustuu juuri tähän poikkeavuuteen.

50. Näin ollen ei voida todeta, että komissio olisi 17.2.1995 tehdyssä päätöksessä millään tavalla todennut sellaisten kilpailunvastaisten menettelytapojen olemassaolon, joiden osalta valittaja voisi perustellusti vaatia päätöstä, jossa kilpailusääntöjä todetaan rikotun.

51. IECC nojautuu sellaiseen virheelliseen tulkintaan, jota on myös mielestäni tarpeellista käsitellä ensin esityksen selkeyden vuoksi.

52. Valittajan mukaan komissio voi vedota väitetysti kilpailusääntöjen rikkomista merkitseviin tosiseikkoihin liittyvän yhteisön edun puuttumiseen ainoastaan siinä tapauksessa, ettei se aloita menettelyä tai että se lopettaa kantelun käsittelyn ilman jatkotoimenpiteitä, eikä se voi vedota yhteisön edun puuttumiseen sellaisena arviointiperusteena, jonka nojalla määritetään se, tehdäänkö asiassa asetuksen N:o 17 3 artiklassa tarkoitettu kieltopäätös.

53. Yhteisön edun käsitettä tai tarkemmin sanoen yhteisön edun puuttumisen käsitettä käsiteltävänä olevaan asiaan sovellettavana arviointiperusteena ei mainita perustamissopimuksissa eikä se ilmene yhdestäkään asetuksen N:o 17 säännöksestä. Tätä käsitettä ruvettiin käyttämään oikeudellisessa kielessä ensimmäisen kerran vasta asiassa Automec II annetussa tuomiossa, mihin saakka komissio oli käyttänyt sitä enemmän tai vähemmän täsmällisesti. Tässä asiassa antamassaan tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi riittävän yhteisön edun olemassaoloa vain perusteena, jota komissio käyttää päättääkseen siitä, missä ensisijaisuusjärjestyksessä se tutkii kanteluja. Näin ollen on selvää, että tämä käsite koskee ainoastaan niitä komission velvollisuuksia, jotka liittyvät kantelun perustana olevien tosiseikkojen *tutkintaan*. Sen osalta, onko komissiolla oikeus tehdä päätös tai jättää päätös tekemättä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi suorasanaisesti, että komissiolla "ei ole velvollisuutta päättää siitä, onko kilpailusääntöjä rikottu".

54. Asiassa BEMIM vastaan komissio 24.1.1995 antamassaan tuomiossa [12] ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin täsmensi tätä kannanottoaan vastauksena kantajan väitteeseen, jonka mukaan silloin kun kyse on asiasta, jota komissio on jo tutkinut, komissio ei voi enää kyseessä olevan kantelun hylkäämiseksi vedota yhteisön edun puuttumiseen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että "komissio voi tehdä kantelun hylkäävän päätöksen riittävän yhteisön edun puuttumisen vuoksi sekä ennen tutkimusten aloittamista että tutkimusten suorittamisen jälkeen, jos se tulee tähän johtopäätökseen

12 — Asia T-114/92 (Kok. 1995, s. II-147).

menettelyn tässä vaiheessa". [13] Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti perustellusti, että "jos asiassa pääteltäisiin toisin, tarkoittaisi se sitä, että komissiolla on siitä hetkestä lukien, kun se on alkanut tutkia asiaa asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdan nojalla tehdyn hakemuksen perusteella, velvollisuus päättää siitä, onko asiassa rikottu perustamissopimuksen 85 ja/tai 86 artiklaa", mikä ei olisi ristiriidassa ainoastaan "itse asetuksen N:o 17 3 artiklan 1 kohdan kanssa, jonka mukaan komissio 'voi' tehdä päätöksen väitetyn rikkomisen olemassaolon osalta, vaan tällainen tulkinta olisi myös ristiriidassa yhteisöjen tuomioistuimen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön —— kanssa, jonka mukaan kantelun tekijällä ei ole oikeutta saada perustamissopimuksen 189 artiklan mukaista komission päätöstä". [14]

55. Tämä kannanotto, jonka yhteisöjen tuomioistuin on vahvistanut asiassa GEMA vastaan komissio 18.10.1979 antamassaan tuomiossa [15] ja sen jälkeen ja joka perustuu sananmukaisen tulkinnan lisäksi asetuksen N:o 17 3 artiklassa käyttöön otetun rikkomisen toteamista koskevan menettelyn luonteeseen, [16] koskee välittömästi komissiolle kuuluvaa oikeutta tehdä kieltopäätös tai jättää tällainen päätös tekemättä kantelun tutkinnan lopuksi. Tämä oikeuskäytäntö on omaksuttu näin ollen sen komissiolle kuuluvan tehtävän kannalta katsoen, jonka mukaan sen on valvottava sitä, että yhteisön alueella kilpailu ei vääristy.

56. On itsestään selvää, ettei näitä kahta oikeuskäytännön linjaa voida erottaa toisistaan. Yhdistettäessä nämä linjat deduktiivisesti jättämällä pois kaikki formalistisuus, joka on vain omiaan johtamaan harhaan, on mahdollista esittää seuraavanlainen yleiskatsaus: Niiden valtuuksien perusteella, jotka komissiolle on annettu yhteisön sisäisen vääristymättömän kilpailun varmistajana, komissiolla on asetuksen N:o 17 3 artiklan mukaisesti mahdollisuus tehdä kolme erilaista päätöstä: päätös, jossa todetaan, a) että yhteisön kilpailusääntöjä *on rikottu*, b) että näitä sääntöjä *ei ole rikottu*, tai c) *missä tahansa menettelyn vaiheessa, että menettelyä ei aloiteta, kantelun osalta ei ryhdytä jatkotoimenpiteisiin tai että kantelun käsittely lopetetaan riittävän yhteisön edun puuttumisen vuoksi.*

57. Yhteisön edun puuttumisen käsitettä ei voida siten ymmärtää, kuten valittaja väittää, sellaisena oikeuskäytännön luomuksena, jonka täsmällistä sisältöä komission olisi harkittava päättäessään kantelun tutkinnan jatkamisesta. Kyse on näin ollen ainoastaan tiiviistä ilmaisusta, sellaisesta oikotiestä, jota kautta voidaan myöntää tiiviillä tavalla harkintavaltaa — joka ei ole vapaata eikä mielivaltaista, koska tuomioistuimet valvovat sen käyttöä —, joka komissiolle on annettu perustamissopimuksissa kilpailua rajoittavia menettelytapoja koskevien kantelujen tutkinnan osalta. Käsite on sisällöltään erittäin vaihteleva, kuten ovat ne olosuhteetkin, jotka liittyvät kilpailusääntöjen rikkomisia koskeviin asioihin.

13 — Edellä alaviitteessä 12 mainitun tuomion 81 kohta.

14 — Edellä alaviitteessä 12 mainitun tuomion 81 kohta.

15 — Asia 125/78 (Kok. 1979, s. 3173, 17 kohta; Kok. Ep. IV, s. 633).

16 — Edellä alaviitteessä 15 mainitun tuomion 18 kohta.

58. Näin ollen ei ole lainkaan hämmästyttävää, että yhteisöjen tuomioistuin totesi asiassa Ufex vastaan komissio 4.3.1999 antamassaan tuomiossa [17] seuraavaa: " — — jos kilpailua vääristävät vaikutukset säilyvät senkin jälkeen kun niihin syynä olleista menettelytavoista on luovuttu, komissiolla siis säilyy perustamissopimuksen 2 artiklan, 3 artiklan g alakohdan ja 86 artiklan perusteella toimivalta puuttua tilanteeseen näiden vaikutusten poistamiseksi — — . Komissio ei siten voi nojautua yksin siihen seikkaan, että väitetysti perustamissopimuksen vastaisista menettelytavoista on luovuttu, kun se päättää lopettaa yhteisön edun puuttumisen vuoksi tällaisia menettelytapoja koskevan kantelun käsittelemisen." Yhteisöjen tuomioistuin korosti näin ollen sitä, että komissiolle asetuksen N:o 17 3 artiklan nojalla myönnetyn toimivallan laajuus ja komission yhteisön etua koskevan harkintavallan rajat ovat loogisessa suhteessa toinen toisiinsa.

59. Näiden alustavien huomautusten jälkeen voin alkaa tarkastella erikseen jokaista tämän valitusperusteen neljää eri osaa.

60. Käsiteltävänä olevan valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittaja pitää virheellisinä niitä perusteita, joihin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vedonnut hylätäkseen väitteen, jonka mukaan komissio ei voinut oikeudellista virhettä tekemättä hylätä valittajan kantelua sen vuoksi, että asiaan ei liittynyt yhteisön etua, ottaen huomioon pitkälle edenneet tutkimukset. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arvioinut tuomionsa 49 kohdassa, että "tällainen tulkinta ei olisi pelkästään asetuksen N:o 17 3 artiklan 1 kohdan sanamuodon vastainen, jonka mukaan komissio 'voi' tehdä päätöksen väitetyn rikkomuksen osalta, vaan se olisi myös ristiriidassa vakiintuneen oikeuskäytännön kanssa". Valittaja katsoo, että koska kilpailusääntöjen rikkominen oli todettu, komissio ei olisi saanut jättää tekemättä kieltopäätöstä sellaisessa esillä olevan asian kaltaisessa yhteisön laajuisessa asiassa, jossa kansallinen tuomioistuin ei voi taata asianmukaista suojaa kilpailunvastaisia menettelytapoja vastaan.

61. Kuten edellä olen jo osoittanut, mikään ei estä komissiota vetoamasta yhteisön edun puuttumiseen, kun se päättää jättää kieltopäätöksen tekemättä, olipa menettely missä vaiheessa tahansa. Oikeudenkäyntiasiakirjoista ei sitä paitsi ilmene, että komissio olisi katsonut, että kyse oli valittajan ilmoittamasta kilpailusääntöjen rikkomisesta. Näin ollen tämän valitusperusteen ensimmäinen osa on syytä hylätä.

62. Samaa päättelyä voidaan soveltaa käsiteltävänä olevan valitusperusteen toiseen osaan, jossa IECC katsoo, että yhteisön edun käsitteeseen, joka on ymmärrettävä arviointiperusteeksi, jonka mukaan voidaan määritellä komissiolle tehtyjen kantelujen käsittelyn ensisijaisuusjärjestys, ei voida vedota enää laillisesti sen jälkeen, kun asian tutkinta on jo lopetettu.

63. Toisen valitusperusteen kolmannessa osassa valittaja väittää, että siinä tapauksessa, että yhteisöjen tuomioistuin katsoo,

17 — Asia C-119/97 P (Kok. 1999, s. I-1341).

kuten olen ehdottanut, että komissio voi vedota yhteisön etuun, vaikka se olisikin jo pitänyt asian tutkimuksia loppuun suoritettuina, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin tehnyt virheen valvoessaan, kuten sen tehtäviin kuuluu, tämän käsitteen soveltamista.

64. Valittaja toteaa aluksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt ottaa huomioon sen asiassa Automec II antamassaan tuomiossa määritellyt arviontiperusteet.

65. Nämä väitteet on katsottava perusteettomiksi. Tässä tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi seuraavaa: "Asian lisätutkimuksia koskevaa yhteisön etua arvioidessaan komission on otettava huomioon yksittäistapauksen olosuhteet ja *erityisesti* sen käsiteltäväksi saatetussa kantelussa sille esitetyt tosiseikat ja oikeudelliset seikat. Sen jälkeen kun komissio on vaadittavalla huolellisuudella arvioinut kantelun tekijän esittämät tosiseikat ja oikeudelliset seikat, sen on *erityisesti* punnittava väitetyn rikkomisen merkitystä yhteismarkkinoiden toiminnan kannalta, rikkomisen olemassaolon osoittamisen todennäköisyyttä ja tarvittavien tutkimusten laajuutta täyttääkseen 85 ja 86 artiklassa asetetun valvontatehtävänsä parhaalla mahdollisella tavalla." [18] Pelkästään tätä kohtaa luettaessa käy ilmi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vain halunnut esimerkinomaisesti luetella joukon asian kannalta merkityksellisiä arviointiperusteita. Tästä on osoituksena se, että tarkastelunsa myöhemmässä vaiheessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kohdistaa mielenkiintonsa lähinnä kansallisen tuomioistuimen toimivaltaa koskevaan kysymykseen sen varmistamiseksi, että kilpailusääntöjen oletettuja rikkomisia vastaan voidaan suojautua tehokkaasti.

Yhteisöjen tuomioistuin vahvisti juuri tämän katsoessaan, että yhteisön edun arvioimiseksi ei ole syytä rajoittaa niitä arviointiperusteita, joita komissio voi käyttää, eikä myöskään edellyttää, että se käyttäisi tiettyä arviointiperustetta. [19] Päinvastainen tulkinta tarkoittaisi oikeuskäytännön jähmettämistä. [20]

66. Asian tarkastelun kannalta käsiteltävänä olevan valitusperusteen kolmannessa osassa esitetty toinen väite on syytä yhdistää saman valitusperusteen neljänteen osaan.

67. Tässä neljännessä osassa valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut väärin yhteisön edun käsitettä katsoessaan, että "komissio voi päättää, mikäli se perustelee päätöksensä, ettei ole tarkoituksenmukaista ryhtyä toimenpiteisiin sellaisen kantelun osalta, jossa tuodaan esiin perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan kanssa ristiriidassa olevia menettelytapoja, kun se voi tutkimuksen kohteena olevien tosiseikkojen nojalla perustellusti katsoa, että kyseisten yritysten käyttäytymistä muutetaan yleisen edun kannalta katsottuna suotuisammaksi" (57 kohta).

68. Valittajan mielestä pelkästään tämän seikan nojalla ei voida todeta, että "yhteisön etu puuttuu", sillä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on tarkastel-

18 — Tuomion 86 kohta. Kursivointi tässä.

19 — Edellä alaviitteessä 17 mainittu asia Ufex, tuomion 79 kohta.

20 — Edellä alaviitteessä 17 mainitun tuomion 81 kohta.

tava tätä arviointiperustetta yhdessä asiassa Automec II annetussa tuomiossa esitettyjen seikkojen kanssa.

69. Tätä väitettä on tarkasteltava samalla tavalla kuin edellistä väitettä, koska on oikeudellisesti väärin todeta, että komission olisi sisällytettävä arviointiinsa kaikki edellä mainitussa tuomiossa luetellut tekijät. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut sovellettavaa oikeutta asianmukaisesti arvioidessaan tuomion 52 kohdassa, että komissio ei ollut velvollinen "punnitsemaan vain ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa Automec II antamassaan tuomiossa luettelemia arviointiperusteita. Komissiolla on siten oikeus ottaa huomioon arvioinnissaan muitakin asian kannalta merkityksellisiä tekijöitä. Yhteisön edun arviointi riippuu olennaisesti jokaiselle tapaukselle ominaisten seikkojen tutkimisesta, joka toteutetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valvonnassa".

70. Toissijaisesti IECC väittää, että komission käyttämä arviointiperuste, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hyväksyi tuomionsa 57 kohdassa, on joka tapauksessa lainvastainen. Sen huomioon ottaminen merkitsee joko sitä, että "yleisen edun kannalta suotuisalla" muutoksella voidaan perustella se, että EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohtaa on rikottu, tai se, että tästä määräyksestä poiketaan 85 artiklan 3 kohdasta riippumatta tulkitsemalla yleisen edun käsitettä laajemmin.

71. IECC nojautuu perustelussaan virheelliseen olettamukseen, jonka mukaan komissio olisi 17.2.1995 tekemässään päätöksessä todennut, että CEPT-sopimuksella rikottiin 85 artiklan 1 kohdan määräyksiä. Ilman, että muutoksenhakuasian yhteydessä olisi tarpeen päättää tämän sopimuksen luonteesta, mikä ei muutoin olisi laillistakaan, tämä seikka riittää perusteeksi väitteen hylkäämiselle.

72. Valittaja arvostelee lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on hyväksynyt sille EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 230 artikla) nojalla kuuluvaa valvontavelvollisuutta loukaten sen, että komissiolla oli oikeus perustellusti uskoa vahingollisista menettelytavoista luovuttavan, vaikka se ei tarkistanut niitä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, joihin komission päätelmän pitäisi perustua.

73. Tällä väitteellä pyritään todellisuudessa riitauttamaan niiden tosiseikkojen arviointi, joita komission on täytynyt tarkastella yhteisön etua koskevassa arvioinnissaan. Tätä väitettä ei voida hyväksyä sellaisenaan muutoksenhaun yhteydessä. Se ei missään tapauksessa vaikuta minusta sellaiselta väitteeltä, joka voisi olla perusteena valituksen kohteena olevan tuomion kumoamiselle. Ensimmäiseksi, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kyseisen tuomion 47 kohdassa huomauttanut, silloin kun komissio hylkää kantelun sen vuoksi, että se ei koske yhteisön etua, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittama laillisuusvalvonta on rajallista. Sillä pyritään selvittämään, ettei riidanalainen päätös perustu virheellisiin aineellisiin seikkoihin tai ettei siihen liity oikeudellista virhettä, ilmeistä arviointivirhettä tai harkintavallan väärinkäyttöä.

Toiseksi ei voida sanoa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi jättänyt tutkimatta niitä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, joihin komissio on voinut nojautua harkinnassaan. Riidanalaisen tuomion 46—59 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tarkastellut asianmukaisesti sovellettavaa oikeutta yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön valossa, ja tuomion 63 kohdassa se on tutkinut puolestaan sitä, miten komissio on arvioinut tosiseikkoja, tekemättä kuitenkaan mielestäni mitään ilmeistä virhettä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näet todennut seuraavaa: "Komissio ei tehnyt virhettä katsoessaan, että päätöksen tekemisajankohdan aikana REIMS-sopimuksen luonnoksessa oli riittävästi takeita siitä, että kansallisten postilaitosten käymät neuvottelut, joiden tarkoituksena oli sellaisen järjestelmän käyttöönotto, joka perustui postilaitoksille postin käsittelystä kansallisella tasolla aiheutuneisiin todellisiin kuluihin, onnistuvat yleisesti. REIMS-sopimuksen luonnoksen väliaikaisesta luonteesta ja mahdollisista epätäydellisyyksistä huolimatta, minkä komissio on myöntänyt, tässä komission riidanalaisessa päätöksessään mainitsemassa asiakirjassa kuvailtiin jo yksityiskohtaisesti uusi kansallisille postimaksuille perustuva järjestelmä, joka otettaisiin käyttöön 1.1.1996 lähtien. Tästä asiakirjasta kävi ilmi, että vaikka kyseeseen tulevien kansallisten postilaitosten väliset neuvottelut olivat kesken, ne vietäisiin varmasti päätökseen. Tässä yhteydessä on myös korostettava, että komissio ei ole koskaan vahvistanut, että REIMS-sopimuksen luonnoksen olemassaolo olisi sellaisenaan poistanut CEPT-sopimuksen kilpailua rajoittavat kohdat, joihin kantelun tekijä vetosi."

74. Päättelen tämän perusteella, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tutkinut riittävän yksityiskohtaisesti ne tosiseikat ja oikeudelliset seikat, jotka komissio oli yhteisön edun arvioimiseksi ottanut huomioon 17.2.1995 tekemässään päätöksessä.

75. Edellä esitetyn perusteella toinen valitusperuste on hylättävä kokonaisuudessaan.

Kolmas valitusperuste: EY:n perustamissopimuksen 3 artiklan g alakohdan, 85 artiklan, 89 artiklan ja 155 artiklan rikkominen

76. Kolmannessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että komissiolle 89 artiklassa (josta on muutettuna tullut EY 85 artikla) ja 155 artiklassa (josta on tullut EY 211 artikla) annetun tehtävän, jonka mukaan sen on varmistettava perustamissopimuksen 3 artiklan g alakohdan ja 85 artiklan asianmukainen soveltaminen, täsmällistä ulottuvuutta on tulkittu virheellisesti. Näiden artikloiden määräyksistä seuraa, että komissio on velvollinen toimimaan siten, ettei kilpailu vääristy, ja tämä velvoite on ristiriidassa sellaisen päätöksen kanssa, jossa on todettu, että kilpailusääntöjen rikkomisen osalta ei ryhdytä toimenpiteisiin pelkästään sen vuoksi, että tosiseikkojen nojalla komissio voi "perustellusti katsoa, että kyseisten yritysten käyttäytymistä muutetaan yleisen edun kannalta katsottuna suotuisammaksi" (57 kohdan loppuosa). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valittajan mukaan lisäksi tulkinnut väärin yhteisöjen tuomioistuimen asiassa Ahmed Saeed Flugreisen ym. vastaan Zentrale zur

Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs 11.4.1989 antamaa tuomiota,[21] koska se ei ole tehnyt oikeita johtopäätöksiä tässä tuomiossa esitetystä periaatteesta, jonka mukaan perustamissopimuksessa kielletään yhteisön toimielimiä ja jäsenvaltioiden viranomaisia edistämästä 85 artiklan 1 kohdan tai 86 artiklan vastaisten sopimusten tekemistä niiden muodosta riippumatta.

77. Niissä väitteissä, jotka valittaja on esittänyt tässä kolmannessa valitusperusteessa, oletetaan, että komissio olisi 17.2.1995 tekemässään päätöksessä todennut kantelun kohteena olleen kilpailusääntöjen rikkomisen. Kuten edellä olen jo esittänyt, tämä olettamus ei vastaa todellisuutta, minkä vuoksi valitusperuste on hylättävä.

Lisäksi valittajan perusteluissa vain toistetaan ne väitteet, jotka on jo esitetty toisessa valitusperusteessa ja joita on jo tässä yhteydessä huolellisesti tutkittu. Perustelujen tarkoituksena on lyhyesti sanoen määrittää komission velvoitteiden ulottuvuus silloin kun sen käsiteltävänä on kantelu, joka koskee kilpailua rajoittavia menettelytapoja. Viittaan näin ollen tältä osin tätä valitusperustetta koskevaan tarkasteluuni.

21 — Asia 66/86 (Kok. 1989, s. 803; Kok. Ep. X, s. 21).

Neljäs valitusperuste: sen periaatteen loukkaaminen, jonka mukaan riidanalaisen päätöksen lainmukaisuutta voidaan arvioida ainoastaan sellaisten seikkojen valossa, jotka olivat jo olemassa päätöksen tekopäivänä

78. Valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä on vedonnut tuomionsa 64 kohdassa alustavaan REIMS-sopimukseen sellaisena kuin komissio sai sen tiedoksi vasta myöhemmin, hylätäkseen ne väitteet, joilla pyrittiin osoittamaan 17.2.1995 tehdyn päätöksen pätemättömyys. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen loukannut periaatetta, jonka mukaan päätöksen lainmukaisuutta on arvioitava ainoastaan sellaisten tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen valossa, jotka olivat jo olemassa päätöksen tekopäivänä.

79. Kuten komissiokin on perustellusti huomauttanut, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemä viittaus riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen laadittuun asiakirjaan oli vain vastaus kantajan itsensä esittämään väitteeseen, joka on esitetty lyhyesti tuomion 42 kohdassa ja joka perustui kyseessä olevaan asiakirjaan. Muutoin on ilmeistä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin yritti korostaa tutkittavana olevan vaiheen väliaikaisuutta eikä se halunnut ottaa ennalta kantaa sellaisen päätöksen lainmukaisuuteen, jota komissio ei ollut vielä tarkastellut. Tästä seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättely oli sen periaatteen mukainen, jota sen on väitetty loukanneen.

80. Koska neljäs valitusperuste on selvästi perusteeton, se on syytä hylätä.

Viides valitusperuste: puutteelliset perustelut

81. Viidennessä valitusperusteessaan valittaja tuo esiin kolme kohtaa, joiden osalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättely on ristiriitaista tai puutteellisiin perusteluihin nojautuvaa.

82. Ensimmäisessä osassa valittaja vertailee toisiinsa kahta tuomion osaa, joita se pitää ristiriitaisina ja joiden osalta se vetoaa perusteluvirheeseen.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on toisaalta todennut, että "komission on perustamissopimuksen asianmukaista noudattamista koskevan valvontatehtävänsä nojalla päätettävä, vaatiiko yhteisön etu, että komissio yrittää saada hallinnollisessa menettelyssä tarkasteluun otettuja yrityksiä muuttamaan menettelytapojaan ottaen huomioon niitä vastaan esitetyt väitteet — — ja että komissio vaatii niiltä vakuutusta siitä, että käyttäytymistä todella muutetaan" (58 kohta); että "hallinnollisessa menettelyssä asianomaisilla yrityksillä on muun muassa mahdollisuus sovittaa moititut sopimukset tai menettelytavat perustamissopimuksen sääntöjen mukaisiksi ja että mainitun mahdollisuuden toteutuminen edellyttää, että yrityksillä ja komissiolla on oikeus käydä luottamuksellisia neuvotteluja määritelläkseen millaisin muutoksin komission väitteiden perustana olevat epäkohdat voidaan poistaa" (98 kohta); ja että "komissio on toimiessaan postialaa koskevan politiikkansa mukaisesti myös vastannut kantajan kantelussaan ja myöhemmässä kirjeenvaihdossaan esittämiin väitteisiin vanhan postimaksujärjestelmän osalta" (61 kohta).

Toisaalta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on myös todennut, että "REIMS-sopimuksen luonnoksen väliaikaisesta luonteesta ja mahdollisista epätäydellisyyksistä huolimatta, minkä komissio on myöntänyt, tässä komission riidanalaisessa päätöksessään mainitsemassa asiakirjassa kuvailtiin jo yksityiskohtaisesti uusi kansallisille postimaksuille perustuva järjestelmä, joka otettaisiin käyttöön 1.1.1996 lähtien. — — Tässä yhteydessä on myös korostettava, että komissio ei ole koskaan vahvistanut, että REIMS-sopimuksen luonnoksen olemassaolo olisi sellaisenaan poistanut CEPT-sopimuksen kilpailua rajoittavat kohdat, joihin kantelun tekijä vetosi" (63 kohta); että "edellä 63 kohdassa on jo korostettu, että komissio ei ole missään tapauksessa väittänyt riidanalaisessa päätöksessään, että alustava REIMS-sopimus olisi sellaisenaan lakkauttanut CEPT-sopimuksen" (65 kohta); ja että "sen väitteen osalta, jonka mukaan kansallisten postilaitosten väitetiedoksiantoon antamien vastausten on katsottava merkitsevän sitä, että ne kieltäytyvät taipumasta komission tahtoon, on korostettava, että väitetiedoksiannon vastaanottavasta yrityksestä ei voida olettaa, että se vastatessaan tähän tiedoksiantoon esittää ainoastaan aikomuksensa asettua samalle kannalle komission kanssa. Tällaisen yrityksen on voitava vastustaa komission esittämiä oikeudellisia seikkoja ja tosiseikkoja koskevia toteamuksia. Toisenlainen tulkinta

olisi vastoin asetuksen N:o 99/63/ETY 3 artiklassa säädettyä oikeutta vastata väitetiedoksiantoon" (68 kohta).

83. Valittaja päättelee näiden otteiden perusteella, että kyse on ristiriitaisuudesta, joka liittyy pääosin siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hyväksyi sen, että komissio kelpuutti kansallisten postilaitosten väitetiedoksiannon saapumisen jälkeen antaman vakuuden siitä, että ne muuttaisivat käyttäytymistään, vaikka se kuitenkin totesi samanaikaisesti, että postihallinnot olivat kieltäytyneet hyväksymästä komission kantaa sellaisena kuin se oli esitetty tässä väitetiedoksiannossa.

84. Mielestäni on selvää, että puutteellisia perusteluja, joiden väitetään olevan seurausta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättelyissä esiintyvistä ristiriitaisuuksista, koskevan valitusperusteen turvin valittaja pyrkii esittämään uudestaan oman erityisen määritelmänsä, joka koskee niiden komissiolle kuuluvien velvoitteiden todellista ulottuvuutta, jotka liittyvät kilpailua rajoittavia toimenpiteitä koskevaan kanteluun. Toista valitusperustetta koskevassa tarkastelussa olen jo todennut, että sen komissiolle kuuluvan tehtävän yhteydessä, jonka mukaan sen on valvottava sitä, ettei kilpailu vääristy, komissiolla oli oikeus pyrkiä mieluummin saamaan aikaan sellainen tilanne, joka soveltui paremmin yhteen perustamissopimuksen kanssa, kuin todeta, että kilpailusääntöjä on rikottu, ja päättää määrättyä hetkeä koskevasta kiellosta. Edellä mainituissa kohdissa olevat viittaukset siihen, että yrityksiä on kehotettu muuttamaan käyttäytymistään, että yritykset ovat tehneet lainvastaisia sopimuksia tai omaksuneet lainvastaisia menettelytapoja, ja jopa siihen, että kilpailunvastaisia vaikutuksia ei ole kokonaan poistettu, on ymmärrettävä juuri tämän tulevan kehityksen puolesta tehdyn valinnan kannalta. Olen myös todennut, että tarkkaan määriteltyä oikeudellista tilannetta koskevaan kanteluun oli perusteltua vastata vetoamalla siihen, että tätä tilannetta voidaan muuttaa, koska valittajalla on mahdollisuus silloin kun se katsoo, ettei lakia vieläkään noudateta, tehdä uusi kantelu muutetun tilanteen osalta. Näin on myös ymmärrettävä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamus, jonka mukaan "komissio on — — vastannut kantajan kantelussaan ja myöhemmässä kirjeenvaihdossaan esittämiin väitteisiin vanhan postimaksujärjestelmän osalta". Loppujen lopuksi sillä, miten väitetiedoksiannon vastaanottajat ovat todellisuudessa reagoineet tähän asiakirjaan, ei ole mitään vaikutusta siihen, mistä tässä asiassa on nyt kyse.

85. Samasta syystä on syytä hylätä väite, joka sekin on jo esitetty tämän ensimmäisen osan yhteydessä ja jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt virheen todetessaan valituksenalaisen tuomion 57 kohdassa, että "komissio voi päättää, mikäli se perustelee päätöksensä, ettei ole tarkoituksenmukaista ryhtyä toimenpiteisiin sellaisen kantelun osalta, jossa tuodaan esiin perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohdan kanssa ristiriidassa olevia menettelytapoja, kun se voi tutkimuksen kohteena olevien tosiseikkojen nojalla perustellusti katsoa, että kyseisten yritysten käyttäytymistä muutetaan yleisen edun kannalta katsottuna suotuisammaksi".

86. Tämän viidennen valitusperusteen kolmannessa osassa valittaja arvostelee

ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, ettei se ole perustellut tuomiotaan asianmukaisesti, koska se on yhteisön etua koskevassa tarkastelussaan jättänyt tutkimatta asiassa Automec II annetussa tuomiossa määritellyt arviointiperusteet.

Kuten olen jo toisen valitusperusteen tarkastelun yhteydessä osoittanut, nämä arviointiperusteet ovat esimerkinomaisia eivätkä ne ole tyhjentäviä. Tämä valitusperusteen osa on näin ollen tehoton.

87. Käsiteltävä olevan valitusperusteen kolmas osa koskee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätöstä hylätä valittajan pyyntö suullisen käsittelyn uudelleenaloittamisesta yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 62 artiklan nojalla. Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perusteli kieltäytymistään vain sillä, että "kantajan pyyntöjensä tueksi esittämät uudet selvitykset eivät sisällä mitään ratkaisevaa käsiteltävänä olevan asian lopputuloksen kannalta, tai niissä esitetään ainoastaan sellaisia seikkoja, jotka koskevat selvästi riidanalaisen päätöksen antamisen jälkeistä aikaa eivätkä siten voi vaikuttaa päätöksen pätevyyteen" (25 kohta), valittaja katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole noudattanut velvollisuuttaan perustella päätöksensä riittävästi.

88. Valittaja tyytyy arvostelemaan abstraktilla tasolla niitä syitä, joiden nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi sen pyynnön suullisen käsittelyn uudelleenaloittamisesta, ilman, että se selittäisi edes lyhyesti sitä, miltä osin asiaan liittyvät konkreettiset seikat edellyttäisivät sellaisia pidempiä perusteluja, joiden pohjalta asianosainen saisi riittävästi tietoa voidakseen selvittää, onko päätös asianmukainen, tai että yhteisön tuomioistuin voisi valvoa päätöksen laillisuutta. Näin ollen, ja riippumatta sellaisista pääasiaa koskevista johtopäätöksistä, joita valittaja voisi tehdä tämän samaisen päätöksen perusteella, tämä valitusperusteen osa on katsottava selvästi perusteettomaksi.

89. Edellä lausutun perusteella ehdotan, että viides valitusperuste hylätään.

Kuudes valitusperuste: yleisen syrjintäkiellon periaatteen loukkaaminen

90. Valituksenalaisen tuomion 109 kohdassa todetaan asiaan liittyviltä osin seuraavaa:

"On korostettava, että kantaja ei ole näyttänyt, että käsiteltävänä olevan asian kaltaisessa tilanteessa komissio olisi vastoin kantaansa käsiteltävänä olevassa asiassa asettanut kieltopäätöksiä yrityksille. Tämän johdosta kantaja ei ole näyttänyt toteen väitettyä syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista."

91. Valittaja väittää, että tähän osaan liittyy oikeudellinen virhe. Se vetoaa väitteensä tueksi kahteen perusteluun. Ensimmäiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on tulkinnut väärin syrjinnän käsitettä ymmärtämällä sen turhan laajaksi, koska se on edellyttänyt, että väitetyn vahingon on pitänyt syntyä "samanlaisessa tilanteessa" eikä pelkästään "samankaltai-

sessa tilanteessa". Toiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt virheen soveltaessaan syrjinnän käsitettä käsiteltävänä olevaan asiaan, sillä vaikka kyse olikin hintojen vahvistamista koskevasta sopimuksesta ja niinmuodoin 85 artiklan 1 kohdan nojalla mitättömästä sopimuksesta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin menetteli tämän sopimuksen osalta eri tavalla kuin se yleensä menettelee sellaisissa tilanteissa, jotka ovat tyypillisiä tällaisten sopimusten osalta.

92. On totta, että suurimmassa osassa valituksenalaisen tuomion kieliversioita ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on käyttänyt epätyydyttävästi ilmaisun "samankaltainen tilanne" sijasta ilmaisua "samanlainen tilanne". Minkään muun seikan perusteella ei voida kuitenkaan päätellä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi soveltanut tiukempaa arviointiperustetta valittajan esittämän syrjintää koskevan väitteen arvioimiseksi. Kun muutoin otetaan huomioon se, mitä ilmaisuja käyttäen kyseinen väite on esitetty, ja erityisesti väitteet hintojen vahvistamista koskeviin sopimuksiin liittyvästä kysymyksestä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemään kielteiseen päätelmään ei liity mitään olennaista arviointivirhettä. Valittaja on vain luetellut useita kieltopäätöksiä, joita komissio on tehnyt sellaisten hintojen vahvistamista koskevien sopimusten osalta, joilla oli kilpailua rajoittavia vaikutuksia, koettamatta kuitenkaan löytää muita käsiteltävänä olevaan asiaan liittyviä samankaltaisuuksia, joille on ominaista sellainen sopivaisuusarviointi, joka perustuu mahdollisuuteen muuttaa kilpailunvastainen tilannetta yleisen edun kannalta katsottuna suotuisammaksi. [22]

22 — Ks. valituksenalaisen tuomion 57 kohta.

93. Kuudes valitusperuste on hylättävä.

Seitsemäs valitusperuste: oikeusvarmuuden periaatteen loukkaaminen

94. IECC:n mukaan edellisessä valitusperusteessa esitetyistä syistä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on myös loukannut oikeusvarmuuden vaatimuksia.

95. Olen komission kanssa samaa mieltä siitä, että pelkästään tämän väitteen perusteella ei voida horjuttaa sitä päätelmää, joka kuudennen valitusperusteen osalta on tehty.

96. Seitsemäs valitusperuste on näin ollen hylättävä.

Kahdeksas valitusperuste: harkintavallan väärinkäytön käsitteen loukkaaminen

97. Valittaja katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se on toisaalta arvioinut erikseen jokaista sellaista seikkaa, johon kantaja oli vedonnut osoittaakseen, että komission käyttäytymiseen liittyi harkintavallan väärinkäyttöä, ja kun se on

toisaalta jättänyt tutkimatta asianmukaisesti tietyt seikat, joista valittaja mainitsee sen seikan, että väitetiedoksianto olisi voitu antaa tiedoksi jo huhtikuusta 1991 lukien, ja väitteen, jonka mukaan komissio ei käsitellyt asiaa tavanomaisen käytäntönsä mukaisesti.

98. En voi yhtyä valittajan esittämiin perusteluihin.

Ensimmäiseksi, mikään ei anna aihetta olettaa, että tutkimalla näitä seikkoja erikseen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on lyönyt laimin asian kokonaisarvioinnin. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ennemminkin tuomion 84 kohdassa todennut yleisesti, että "tosiseikoista, esitetyistä asiakirjoista tai kantajan väitteistä ei ilmene, että komissio olisi käyttänyt hallinnollista menettelyä väärin sen kohteen vastaisesti".

Myöskään sen tavan perusteella, jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tulkitsi väitettä, joka perustui siihen pitkään ajanjaksoon, joka ehti kulua ennen kuin väitetiedoksianto annettiin todellisuudessa tiedoksi, tai sen väitteen perusteella, jonka mukaan komissio olisi käsitellyt nyt esillä olevaa asiaa poikkeuksellisesti — väite, jota on lisäksi jo tarkasteltu seitsemännen valitusperusteen yhteydessä —, ei voida päätellä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen harkintaan liittyisi minkäänlaista selvää sääntöjenvastaisuutta.

99. Ehdotan näin ollen, että tämä kahdeksas valitusperuste hylätään.

Yhdeksäs valitusperuste: ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 62 artiklan rikkominen

100. Valituksenalaisen tuomion 25 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kieltäytyi hyväksymästä valittajan pyyntöä suullisen käsittelyn uudelleenaloittamisesta sillä perusteella, että tämän esittämät uudet selvitykset "eivät sisällä mitään ratkaisevaa käsiteltävänä olevan asian lopputuloksen kannalta tai niissä esitetään ainoastaan sellaisia seikkoja, jotka koskevat selvästi riidanalaisen päätöksen antamisen jälkeistä aikaa eivätkä siten voi vaikuttaa päätöksen pätevyyteen".

101. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut työjärjestyksensä 62 artiklaa,[23] kun se perusteli sitä, miksi se kieltäytyi ottamasta huomioon kantajan esittämiä asiakirjoja sillä, että ne on esitetty vasta kyseessä ole-

23 — "Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi kuultuaan julkisasiamiestä määrätä suullisen käsittelyn aloitettavaksi uudestaan."

van päätöksen tekemisen jälkeen. Riidanalaisen päätöksen jälkeen sattuneisiin tapahtumiin on voitava näet vedota ainakin sen osoittamiseksi, että komissio on tehnyt harkintavirheen.

102. Tämä väite sekoittuu ulottuvuudeltaan viidennen valitusperusteen kolmannessa osassa esitettyyn väitteeseen. Myös viimeksimainitun väitteen osalta minun on sen valittajan riidanalaista tuomiota vastaan esittämän arvostelun abstraktisuuden perusteella, joka johtuu siitä, että valittaja ei ole esittänyt sellaisia seikkoja, joiden nojalla suullisen käsittelyn uudelleenaloittaminen olisi ollut hyödyllistä tai välttämätöntä, mahdoton katsoa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi tehnyt sellaisen selvän arviointivirheen, jonka perusteella valituksenalainen tuomio voitaisiin mahdollisesti kumota. Muutoksenhakua ei voida pitää sellaisena menettelynä, jonka tarkoitus on korjata vain sitä, miten riidanalainen toimi on muotoiltu, vaan sen yhteydessä voidaan esittää väitteitä, joiden tarkoituksena on osoittaa sellaisten oikeudellisten virheiden olemassaolo, jotka voivat lopulta johtaa riidanalaisen toimen kumoamiseen.

V Asiaa C-450/98 P koskevien valitusperusteiden tutkiminen

103. Asian C-450/98 P osalta IECC vetoaa valituksensa tueksi kuuteen valitusperusteeseen.

Ensimmäinen valitusperuste: asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdan b alakohdan rikkominen

104. Valituksenalaisen tuomion 78—83 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vahvistanut pätevästi komission tekemän arvioinnin siitä, että kantajalla ei ollut perusteltua intressiä kannella kansallisten postilaitosten menettelytavoista sähköisessä edelleenpostituksessa.

105. Valittaja katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin rikkoi näin ollen asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdan b alakohtaa, jonka mukaan "luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, joka katsoo asian koskevan oikeuttaan", voi tehdä komissiolle kantelun, joka koskee 85 ja 86 artiklan väitettyjä rikkomisia, sellaisena kuin tätä säännöstä on tulkittava asiassa Metro annettuun tuomioon[24] perustuvan oikeuskäytännön valossa. Se katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt ottaa huomioon seuraavat seikat: a) Maailman postiliiton yleissopimuksen 23 artiklaan perustuva keskeyttäminen vaikuttaa IECC:n jäsenten etuihin, koska tällaisen keskeyttämisen tavoitteena on suojata kansallisia postilaitoksia CEPT-sopimuksen kielteisiä vaikutuksia vastaan; b) osa IECC:n jäsenten harjoittamasta toiminnasta kuuluu postihallintojen soveltaman sähköisen edelleenpostituksen käsitteen piiriin; c) jopa IECC:hen kuulumattomiin jäseniin kohdistuvilla keskeyttämisillä voi keskeyttämisiin liittyvän yleisen painostuksen vuoksi olla vaikutuksia IECC:n jäseniin, ja d) hyväksymällä seitsemän vuoden ajan IECC:n

24 — Asia 26/76, Metro v. komissio, tuomio 25.10.1977 (Kok. 1977, s. 1875, 13 kohta; Kok. Ep. III, s. 459).

neuvottelukumppaniksi kaikissa postiin liittyvissä kysymyksissä ja erityisesti ABA-edelleenpostituksen alalla, komissio on tunnustanut, että asia koski IECC:n jäsenten etua.

106. On syytä huomauttaa, että kantajan mainitseman oikeuskäytännön mukaan henkilöt, joilla on oikeus tehdä hakemus asetuksen N:o 17 3 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti, voivat nostaa kanteen vain silloin kun heidän kantelunsa on hylätty kokonaan tai osittain. Tässä oikeuskäytännössä ei esitetä yhtään seikkaa, josta olisi hyötyä asetukseen sisältyvän perustellun intressin käsitettä rajattaessa EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan perusteella.

107. Edellä a ja d kohdassa esitetyillä väitteillä ei voida riitauttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviota, koska ne esitetään ensimmäisen kerran vasta muutoksenhaun yhteydessä. Niitä ei voida näin ollen ottaa tutkittaviksi.

108. Edellä c kohdassa lyhyesti selostetuilla perusteluilla ei tarkenneta mitään siihen nähden, mitä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa on jo esitetty. Koska näitä perusteluja ei ole yksilöity, niillä ei voida asettaa kyseenalaiseksi sitä päätelmää, jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on asiassa tehnyt.

109. Lopuksi on todettava, että edellä b kohdassa esittämällään väitteellä valittaja pyrkii osoittamaan, että se, että kansalliset postilaitokset ovat tulkinneet laajasti sähköisen edelleenpostituksen käsitettä, jossa ei oteta huomioon paikkaa, jossa posti on todellisuudessa tulostettu, johtaa siihen, että osaa IECC:n jäsenten harjoittamista toiminnoista voitaisiin pitää sähköisenä edelleenpostituksena. Näin on kyse esimerkiksi valtiosta B valtioon A toimitetun lähetyksen osalta. Mikäli katsotaan, että posti on tulostettu valtiossa B valtiossa A sijaitsevan (tai postiterminologian mukaan "kotipaikkansa omaavan") yrityksen toimintaohjeiden mukaan, tätä postia voitaisiin pitää sähköisenä ABA-edelleenpostituksena ja se voitaisiin myös keskeyttää Maailman postiliiton yleissopimuksen 25 artiklan nojalla. Tästä seuraa, että IECC:n jäsenillä on katsottava olevan perusteltua intressiä, mitä tulee kantelun siihen osaan, joka koskee tällä tavoin määriteltyä edelleenpostitusta.

110. Muutoksenhaun yhteydessä voidaan ottaa tutkittavaksi ainoastaan sellaiset perusteet, joilla pyritään osoittamaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätöksessä on oikeudellinen virhe.

Todettuaan tuomionsa 81 kohdassa, että IECC:n jäsenet eivät osallistu sähköiseen

edelleenpostitukseen liittyvään toimintaan, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vetosi sähköiseen ABCA-edelleenpostitukseen väitetysti kansallisille postilaitoksille suotuisassa tulkinnassaan. Kuten komissiokin on perustellusti korostanut, IECC:n jäsenten osalta voi tulla kyseeseen ainoastaan tämän tyyppinen edelleenpostitus, lukuun ottamatta sähköistä ABA-edelleenpostitusta, joka ymmärretään aina tällä tavalla.[25] Tästä syystä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vastannut 82 kohdassa, että se seikka, että sähköinen ABCA-edelleenpostitus voi koskea IECC:n jäsenten oikeutta, "ei voi vaikuttaa komission sähköisestä ABA-edelleenpostituksesta tekemiin päätelmiin". "Lisäksi kantaja vahvistaa, että sähköinen ABCA-edelleenpostitus vastaa itse asiassa ABC-edelleenpostitusta, jota komissio on tutkinut 14.8.1995 tekemässään päätöksessä ja jota ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin käsittelee tästä päätöksestä nostetussa kanteessa."

111. On todettava, että näiden ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämien seikkojen osalta valittaja tyytyy vain esittämään uudestaan väitteensä ja kehittelemään tätä väitettä, jonka se omaksui jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, yrittämättä edes asettaa kyseenalaiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättelyn pätevyyttä. Tämä valitusperusteen osa on siis jätettävä tutkimatta.

25 — Kyse on tilanteesta, jossa valtiossa A sijaitseva yritys — sen lavean kriteerin mukaan, jota valittaja soveltaa postihallintoihin — tulostaa suuren määrän lähetyksiä valtiossa B, lähettää ne valtioon C, IECC:n jäsenten kaltaisten toimijoiden avustamana, rasittaen tämän valtion kansallista postilaitosta näiden lähetysten kuljettamisesta valtioon A.

112. Päättelen näin ollen, että ensimmäinen valitusperuste on jätettävä pääosiltaan tutkimatta ja katsottava muilta osin perusteettomaksi.

Toinen valitusperuste: komission 6.4.1995 tekemän päätöksen vääristäminen

113. Valittajan mukaan valituksenalaisessa tuomiossa on siltä osin kuin sen 58—62 kohdassa täsmennetään 6.4.1995 ja 14.8.1995 tehtyjen päätösten ulottuvuutta, vääristelty tiettyjen oikeudenkäyntiasiakirjoihin sisältyvien asiakirjojen merkitystä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole voinut tehdä etenkään päätelmää, jonka mukaan 6.4.1995 tehty päätös ei koskenut kantelun ABC-edelleenpostitukseen liittyvää osaa, muutoin kuin tulkitsemalla väärin komission 17.2.1995 päivättyä kirjettä, IECC:n 22.2.1995 päivättyä kirjettä, itse riidanalaista päätöstä ja komission esittämää vastinetta.

114. Valittajan tämän valitusperusteen yhteydessä esittämät kaukaa haetut väitteet antavat harvinaisen hyvän esimerkin sellaisesta onttoudesta ja formalismista, joka, kuten komissiokin on perustellusti huomauttanut, voidaan ymmärtää ainoastaan erityisen menettelyllisen strategian kannalta katsoen. Ne eivät missään tapauksessa ole sen arvoisia, että niitä kannattaisi ruveta yksityiskohtaisesti osoittamaan vääriksi. Riittää kun huomautetaan, että 6.4.1995 tehdyn päätöksen perusteella voidaan loogisesti päätellä, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on teh-

nyt, että tämä päätös ei koskenut kantelun ABC-edelleenpostitukseen liittyvää osaa.

115. Muilta osin katson, että käsiteltävänä oleva valitusperuste on hylättävä selvästi perusteettomana.

Kolmas valitusperuste: mitättömän toimen oikeudellisen käsitteen rikkominen

116. Valittaja katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut väärin perusteita, joiden nojalla mitätön toimi määritetään, koska se ei ole tehnyt välttämättömiä oikeudellisia päätelmiä asetuksen N:o 99/63/ETY 6 artiklan nojalla 12.4.1995 lähetetyn kirjeen ja 14.8.1995 tehdyn päätöksen tarpeettomuudesta.

117. Ilman hyödyttömiä sivuhuomautuksia haluan vain todeta, että näiden toimien, jotka koskevat, kuten on muistutettava, ABC-edelleenpostitustoimintaa, väitetty tarpeettomuus on seurausta seikasta, joka perustuu samalla tavalla oletukseen, että 6.4.1995 tehdyllä päätöksellä hylättiin kantelun ABC-edelleenpostitusta koskeva osa. Kuten toista valitusperustetta tarkasteltaessa on tullut vahvistetuksi, jo tämän päätöksen tekstistä ilmenee selvästi, että tästä ei ollut kyse, joten valittajan lähtökohta on virheellinen.

118. Koska kolmas valitusperuste tehoton, se on hylättävä selvästi perusteettomana.

Neljäs valistusperuste: yhteisön edun oikeudellisen käsitteen soveltamisessa tehty virhe

119. Komissio on sitä mieltä, että neljäs valitusperuste on jätettävä kokonaan tutkimatta, koska sillä pyritään kääntämään keskustelu sellaisiin kysymyksiin, joita ei ole käsitelty asiassa T-204/95 nostetun kumoamiskanteen yhteydessä.

120. Vaikka IECC ei ole yrittänytkään ensimmäisessä oikeusasteessa riitauttaa komission 14.8.1995 tekemää päätöstä sillä perusteella, että yhteisön edun käsitettä on sovellettu väärin, valittaja kiistää kuitenkin tosiasiallisesti sen, että sen kantelu voitiin hylätä lainmukaisesti sillä perusteella, että kansalliset postilaitokset antoivat vakuudet siitä, etteivät ne vetoaisi Maailman postiliiton yleissopimuksen 25 artiklan 4 kohtaan ABC-edelleenpostituksen keskeyttämiseksi. Tämän valitusperusteen tueksi esitetyt väitteet kuuluvat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittaman oikeudellisen arvioinnin yhteyteen, eikä niillä pyritä mielestäni laajentamaan aiheettomasti riidan kohdetta.

121. Valittaja jakaa valitusperusteensa neljään osaan.

122. Ensimmäisessä osassa IECC väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen valituksenalaisen tuomion 148 kohdassa katsoessaan, että komissiolla oli oikeus perustaa päätöksensä yhteisön edun puuttumiseen viittamatta nimenomaisesti tähän käsitteeseen.

123. Kuten olen jo asiassa C-449/98 P esitettyä toista valitusperustetta tutkittaessa selittänyt, viittauksessa yhteisön edun puuttumiseen on kyse ainoastaan supistetusta menetelmästä, jonka avulla voidaan valita tiivistetysti kaikki ne tilanteet, joissa komissio voi lakia noudattaen käyttää harkintavaltaansa päättäessään siitä, ettei asetuksen N:o 17 3 artiklan nojalla tehdyn hakemuksen osalta ryhdytä jatkotoimenpiteisiin. Tätä ilmaisua ei näin ollen ole tarpeen käyttää nimenomaisesti itse päätöksen rungossa. Juuri tästä oli kyse siinä, kun yhteisöjen tuomioistuin arvioi vastauksena samankaltaisiin väitteisiin, että "ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on voinut perustellusti katsoa, että yhteisön edun puuttuminen oli se pohjavire, johon koko riidanalainen päätös perustui". [26]

124. Tämän neljännen valitusperusteensa toisessa osassa valittaja arvostelee toissijaisesti sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hyväksynyt yhden ainoan perusteen yhteisön edun arviointiperusteeksi tarkastelematta lainkaan asiassa Automec II määriteltyjä tekijöitä.

125. Tämän ratkaisuehdotuksen 65 kohdassa ja tätä seuraavissa kohdissa esitetyistä syistä väite on hylättävä.

126. Käsiteltävänä olevan valitusperusteen kolmannessa osassa valittaja toteaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut yhteisön edun käsitettä, koska se ei ole tutkinut asianmukaisesti sitä, olisivatko kansalliset tuomioistuimet voineet riittävästi turvata kantelijan oikeudet.

127. Huomautettuaan valituksenalaisen tuomion 164 kohdassa, että komissio ei ollut 14.8.1995 tekemässään päätöksessä ottanut lopullisesti kantaa kysymykseen perustamissopimuksen 86 artiklan soveltamisesta kansallisten postilaitosten menettelytapoihin ABC-edelleenpostituksessa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi vielä, että "päätös ei siten vaikuta kantajan oikeuteen käyttää kaikkia mahdollisia tarkoituksenmukaisina pitämiään oikeussuojakeinoja siinä tapauksessa, että se saisi todisteita siitä, että sen lainvastaisina pitämiin menettelytapoihin on ryhdytty uudelleen".

128. Valittajan mukaan tätä kohtaa on tulkittava siten, että siihen sisältyy sellainen

26 — Edellä alaviitteessä 17 mainittu asia Ufex, tuomion 52 kohta.

yhteisön etua koskevassa harkinnassa huomioon otettava seikka, jota ei ole mainittu päätöksessä ja jonka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ottanut aiheettomasti käyttöön kantelun hylkäämisen perustelemiseksi tarkistamatta, kuten sen olisi pitänyt tehdä, pystyivätkö kansalliset tuomioistuimet turvaamaan kantelijan oikeuden riittävällä tavalla.

129. Kuten edellä olen jo todennut, yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön perusteella ei voi päätellä, että asetuksen N:o 17 3 artiklan nojalla tehtyyn kanteluun liittyvän yhteisön edun arvioiminen edellyttää jonkun määrätyn seikan huomioonottamista. Väitetty laiminlyönti, johon valittaja katsoo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen syyllistyneen päättelyssään, ei voi kuitenkaan missään tapauksessa olla perusteena valituksenalaisen tuomion kumoamiselle, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole katsonut, että kantelun hylkääminen selittyisi sillä, että kantajilla oli mahdollisuus esittää väitteensä kansallisessa tuomioistuimessa.

130. Edellä esitettyjen seikkojen perusteella katson, että neljäs valitusperuste on hylättävä kokonaisuudessaan.

Viides valitusperuste: EY:n perustamissopimuksen 3 artiklan g alakohdan, 85 artiklan, 86 artiklan, 89 artiklan ja 155 artiklan rikkominen

131. Valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on arvioinut väärin sen komissiolle perustamissopimuksen 89 ja 155 artiklassa osoitetun tehtävän ulottuvuutta, jonka mukaan komission on varmistettava 3 artiklan g alakohdan, 85 artiklan ja 86 artiklan asianmukainen soveltaminen. Näiden artiklojen määräyksistä seuraa, että komission tehtävänä on valvoa sitä, ettei kilpailu ole vääristynyttä, eikä tämä tavoite sovellu valittajan mukaan yhteen sellaisen päätöksen kanssa, jolla rikkomista ei ryhdytä tutkimaan pelkästään siksi, että komissio on voinut tosiseikkojen perusteella päätellä, että "sittemmin lopetettuja menettelytapoja koskevan kantelun osalta ei ollut tarkoituksenmukaista ryhtyä toimenpiteisiin" (146 kohta tuomion lopussa). Valittaja vetoaa perustelunsa tueksi edellä mainitussa asiassa Ufex annettuun ratkaisuehdotukseen ja tuomioon.

132. Valittaja päättelee yhteisön tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa GEMA 20.1.1981 antaman tuomion perusteella, että komissiolle asetuksen N:o 17 3 artiklan 1 kohdassa myönnetty oikeus tehdä päätös, jolla asianmukaisesti kilpailusääntöjen vastaiseksi todetut menettelytavat kielletään, tarkoittaa sitä, että komissio voi tällaisessa tilanteessa jättää päätöksen tekemättä ainoastaan tiettyjen edellytysten täyttyessä.

133. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa BEMIM 24.1.1995 antamasta tuomiosta ilmenee, että komissiolle asetuksessa N:o 17 myönnetty oikeus jättää perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan rikkomista koskeva päätös tekemättä on perusteltua silloin, kun komission toimivalta ei ole yksinomainen, toisin sanoen

silloin kun sillä on jäsenvaltioiden tuomioistuinten kanssa jaettu toimivalta. Toisaalta taas silloin, kun komission toimivalta on yksinomainen, komissio ei voisi käyttää tätä oikeutta.

Valittaja arvioi kuitenkin, että tarvittavat toimenpiteet sellaisen EY:n perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan rikkomisesta tehdyn kantelun tutkimiseksi, joka kohdistuu jäsenvaltioiden postihallintoihin, jotka ovat tehneet sopimuksen Maailman postiliiton yleissopimuksen 25 artiklan täytäntöönpanemisesta ja jotka ovat keskeyttäneet edelleenpostituksia, jäävät kuitenkin jäsenvaltion kansallisen tuomioistuimen tai jopa useammassa eri jäsenvaltiossa kunkin erikseen toimivan tuomioistuimen toimivallan ulkopuolelle. Tästä on pääteltävä, että komissiolla on todellisuudessa yksinomainen toimivalta tämänkaltaisen kantelun käsittelyyn.

134. Viidennen valitusperusteen tutkittavaksi ottamisen osalta viittaan siihen, mitä olen jo todennut edellä olevan valitusperusteen tarkastelun yhteydessä.

135. IECC:n viidennessä valitusperusteessa esittämät väitteet muodostavat olennaisilta osin muunnelman niistä väitteistä, jotka on jo esitetty neljännessä valitusperusteessa ja jotka on huolellisesti tutkittu. Niiden tarkoituksena on lyhyesti sanoen määrittää komissiolle kuuluvien velvoitteiden ulottuvuus silloin, kun komissiolla on käsiteltävänään kantelu, joka koskee kilpailua rajoittavia menettelytapoja. Viittaan näin ollen tätä valitusperustetta koskevaan tarkasteluuni.

136. Mielestäni tämän valitusperusteen osalta ainoa yleistä mielenkiintoa herättävä kysymys on se, miten esillä olevan asian tosiseikkoja verrataan niihin tosiseikkoihin, jotka olivat perustana asiassa Ufex 4.3.1999 annetussa tuomiossa, johon valittaja on vastineessaan useasti viitannut.

IECC:n näkemyksen mukaan komissio kieltäytyi kummassakin tapauksessa kieltämästä todettuja kilpailusääntöjen rikkomisia sillä perusteella, että rikkomiset oli jo lopetettu, arvioimatta kuitenkaan yhteisön etua koskevassa harkinnassaan sitä, jatkuivatko tällaisten toimenpiteiden vaikutukset mahdollisesti edelleen.

137. Valittajan tulkinta asiasta on suggestiivinen, mutta tarkoituksellisesti yksipuolinen.

138. Asiassa Ufex yhteisöjen tuomioistuin kumosi valituksenalaisen tuomion sillä perusteella, että se hyväksyi väitteen, jonka mukaan tapahtuneen kilpailusääntöjen rikkomisen toteaminen ei vastannut komissiolle perustamissopimuksessa osoitettua tehtävää ja kantelun tarkoituksena oli lähinnä helpottaa valittajia osoittamaan kansallisissa tuomioistuimissa tuot-

tamuksen olemassaolo vahingonkorvauksen saamiseksi. [27]

139. Tässä edellä mainitussa asiassa esittämässäni ratkaisuehdotuksessa tarkoitukseni oli ennen kaikkea puuttua siihen yleisluonteiseen arviointiin, joka kyseisessä päätöksessä esitettiin ja joka vahvistettiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen antamassa tuomiossa, jossa todettiin pääosin, että komissio voi menettää kiinnostuksensa kaikkiin kilpailun vastaisia menettelytapoja koskeviin kanteluihin heti kun nämä menettelytavat on lakkautettu. Perustelu, jonka mukaan ainoa kyseessä oleva intressi on tällöin kantajan yksityinen intressi avata tie vahingonkorvausten saamiselle näiden menettelytapojen aiheuttamasta haitasta, vaikutti minusta tuossa yhteydessä erityisen virheelliseltä.

140. Totesin asiassa seuraavaa: "Komission ei tule suvaita tällaista tilannetta. Sen on päinvastoin palautettava vapaa kilpailu kyseisellä alalla aina, kun muista olosuhteista käy ilmi, että on olemassa 'yhteisön etu' sen asiaan puuttumiselle." Lisäksi katsoin, että tämä tavoite oli täysin yhdenmukainen sen seikan kanssa, että kantelijoiden motiivina on halu puolustaa omia etujaan.

141. Katsoin tämän jälkeen lyhyesti sanottuna, että kun komissiolle oli tehty kantelu, se ei voinut olla "ryhtymättä toimenpiteisiin" sillä verukkeella, että kyseessä olevat menettelytavat, joiden yhteensopimattomuus kilpailusääntöjen kanssa oli todettu, oli jo lakkautettu lopullisesti, tarkastamatta sitä, jatkuivatko näiden menettelytapojen vaikutukset edelleen.

142. Yhteisöjen tuomioistuin näyttää antamassaan tuomiossa hyväksyneen tämän tulkinnan, koska se totesi, että "komissio ei sille tehtyjä kanteluita tärkeysjärjestykseen asettaessaan voi ennalta rajata käsittelynsä ulkopuolelle tilanteita, jotka sisältyvät sille perustamissopimuksessa osoitettuun tehtävään". [28] Näin ollen saatiin vastaus siihen ongelmaan, joka koski komissiolla olevaa huolestuttavaa käsitystä omasta tehtävästään, ja johon käsitykseen perustuen se oli voinut jättää tutkimatta jo lakkautettuja menettelytapoja ilman, että sen tarvitsisi esittää mitään lisäperusteluja.

143. Yhteisöjen tuomioistuin totesi lisäksi seuraavaa: "Komissio ei siten voi nojautua yksin siihen seikkaan, että väitetysti perustamissopimuksen vastaisista menettelytavoista on luovuttu, kun se päättää lopettaa yhteisön edun puuttumisen vuoksi tällaisia menettelytapoja koskevan kantelun käsittelyn, vaan sen on ensin tarkistettava, että kilpailua vääristävät vaikutukset eivät jatku ja että väitettyjen loukkausten vakavuus kilpailuolosuhteille tai näiden loukkausten vaikutusten jatkuminen eivät mahdollisesti ole sellaisia seikkoja, joiden vuoksi kanteluun liittyisi yhteisön etu." [29]

27 — Asiassa Ufex annetun tuomion 96 kohta.

28 — Tuomion 92 kohta.

29 — Tuomion 95 kohta.

144. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen lainmukaisuutta koskeva arviointi ei käsiteltävänä olevassa asiassa ole ominaispiirteiltään samanlainen.

145. Aluksi on todettava ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen katsoneen, että komissio ei ollut tutkinut lopullisesti sitä, olivatko kyseessä olevat menettelytavat lainmukaisia perustamissopimuksen 86 artiklan osalta.[30] Näin ollen ei voida päätellä, että kullakin riidanalaisella keskeyttämisellä rikottiin myös tätä artiklaa. Kaikkien mahdollisesti liian hätiköiden tehtyjen johtopäätösten välttämiseksi on ehkä hyödyllistä viitata asiassa Deutsche Post 10.2.2000 annettuun tuomioon,[31] jossa yhteisöjen tuomioistuin katsoi kilpailusääntöjen mukaisiksi tietyt kansallisen postilaitoksen omaksumat Maailman postiliiton yleissopimuksen 25 artiklan 3 kohdan nojalla tälle postilaitokselle kuuluvien oikeuksien soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt. Tämä tuomio merkitsee olennaisesti sitä, että muussa tapauksessa sen yleishyödyllisen tehtävän, joka perustuu kansallisille postilaitoksille asetettuihin yleisiä palveluja koskevien velvoitteisiin, hoitaminen taloudellisesti tasapainoisin edellytyksin voisi vaarantua.[32] Vaikka tuomio annettiinkin sähköistä ABA-edelleenpostitusta koskevassa asiassa, nämä toteamukset soveltuvat todennäköisesti kaikenlaiseen edelleenpostitukseen.

Sitä vastoin asiassa, jossa Ufex-tuomio annettiin, komissio oli GD Net -päätöksessään määritellyt lopullisesti riidanalaiset menettelytavat kilpailunvastaisiksi.

146. Toiseksi valituksenalaisessa tuomiossa ei mainita enää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa SFEI ym. vastaan komissio 15.1.1997 antaman tuomion,[33] joka kumottiin asiassa Ufex annetulla tuomiolla, 58 kohdassa esitettyjä perusteluja, joiden mukaan "asian tutkintaa ja tehtyjen kilpailuoikeuden rikkomisten toteamista ei tehtäisi enää vääristymättömän kilpailun varmistamiseksi yhteismarkkinoilla, jolloin tämä tutkinta ja toteaminen ei siten vastaisi komissiolle perustamissopimuksessa osoitettua tehtävää", minkä väitteen nojalla voitiin perustella yhteisön toimeenpanevan elimen "passiivisuus", kuten edellä olen jo todennut.

Käsiteltävänä olevassa asiassa valituksenalaisen tuomion 146 kohta ja sitä seuraavat kohdat antavat ymmärtää, että se, että menettelytavat on lakkautettu, ei anna komissiolle oikeutta olla ryhtymättä toimenpiteisiin. Tätä seikkaa on tarkasteltava yksinkertaisesti seikkana, joka on otettava huomioon harkittaessa kantelun tutkintaan liittyvää yhteisön etua.

147. Lopuksi on todettava, että käsiteltävänä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tutkinut valituksenalaisen tuomion 150—153 kohdassa yksityiskohtaisesti erästä toista seikkaa, jonka komissio on ottanut huomioon

30 — Valituksenalaisen tuomion 145 kohta.

31 — Yhdistetyt asiat C-147/97 ja C-148/97 (Kok. 2000, s. I-825).

32 — Edellä alaviitteessä 31 mainitun tuomion 50 kohta.

33 — Asia T-77/95 (Kok. 1997, s. II-1).

päättäessään olla jatkamatta kantelun tutkimista, toisin sanoen sitä, kuinka epätodennäköistä on se, että kun otettaan huomioon eri kansallisilta postilaitoksilta saadut vakuudet, tiettyihin menettelytapoihin, joita, toistan, komissio ei ollut määritellyt EY:n perustamissopimuksen 86 artiklan kannalta, ryhdytään uudelleen. Tämä vaara oli muuten juuri se kantajan väittämä pääasiallinen rajoittava vaikutus, joka jatkui edelleen.

148. Näiden kolmen täsmennyksen perusteella päättelen, että asiassa Ufex annetusta tuomiosta saatavia ohjeita ei voida soveltaa esillä olevassa asiassa.

149. Näin ollen viides valitusperuste on hylättävä.

Kuudes valitusperuste: puutteelliset perustelut

150. Valittajan mukaan valituksenalaisessa tuomiossa on kolme perusteluvirheeksi katsottavaa perustavanlaatuista ristiriitaisuutta.

151. Aivan ensimmäiseksi se, mitä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa tuomionsa 121 kohdassa sekä 69 kohdassa, vahvistaa sen, että 6.4.1995 tehdyssä päätöksessä ei viitata EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan rikkomisiin, joihin kansallisten postilaitosten on väitetty syyllistyneen, kun taas tuomion 97—100 kohdan perusteella voidaan tehdä juuri päinvastainen päätelmä.

152. Tämä ensimmäinen (harhaanjohtava) väite on parhaimmassakin tapauksessa tehoton, koska asetuksen N:o 17 3 artiklassa tarkoitetulla kantelijalla ei ole oikeutta vaatia komissiota tutkimaan sen kantelua tietyllä tavalla tai määrätä, miten sen on luonnehdittava ilmoitettuja tosiseikkoja. Lisäksi valittajan edellä mainituissa kohdissa mainitsema ristiriitainen päätelmä perustuu ensimmäisen oikeusasteen esittämissä perusteluissa oleviin erinäisiin tekijöihin ja johtopäätöksiin, jotka eivät ole merkityksellisiä ensimmäisen oikeusasteen tuiomioistuimen päättelylle ja joiden ei voida katsoa mitenkään riittävästi tukevan valittajan esittämiä väitteitä.

153. Valittajan mukaan toinen ristiriitaisuus löytyy valituksenalaisen tuomion 145 kohdan, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että "ABC-edelleenpostitusta koskevasta 14.8.1995 tehdystä päätöksestä ilmenee, että komissio ei ole tutkinut lopullisesti kyseisten menettelytapojen lainmukaisuutta perustamissopimuksen 86 artiklan kannalta", ja valituksenalaisen tuomion 105 kohdan väliltä, jonka mukaan "komissio on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että kaupallisten ABA-edelleenpostitusten keskeyttämiset eivät ole perustamissopimuksen 86 artiklassa tarkoitettua väärinkäyttöä".

154. Esillä olevassa asiassa kyse ei voi kuitenkaan olla ristiriitaisuudesta koska

ensimmäisessä lainauksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki komission 14.8.1995 tekemän päätöksen lainmukaisuutta, jolla tämä jätti hetkellisesti käyttämättä oikeuttaan todeta rikkominen, ja koska toisessa lainauksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätteli, että 6.4.1995 tehty lopullinen päätös, joka koski tiettyjen menettelytapojen yhteensoveltuvuutta EY:n perustamissopimuksen 86 artiklan kanssa, oli lainvastainen.

Väitettyä ristiriitaisuutta tuetaan ainoastaan väitteillä, jotka liittyvät 6.4.1995 ja 14.8.1995 tehtyjen päätösten soveltamisalaan ja sen komissiolle kuuluvan toimivallan rajoihin, jonka mukaan se voi jättää tekemättä rikkomisen toteamista koskevan lopullisen päätöksen. Kyse on näin ollen sellaisista pääasiaa koskevista väitteistä, joita ei ole ainoastaan jo tutkittu muiden valitusperusteiden yhteydessä vaan joihin ei ole aihetta vedota olennaisten menettelymääräysten väitetyn rikkomisen tueksi.

155. Valittaja kiinnittää huomiota kolmanteen ristiriitaisuuteen valituksenalaisen tuomion useissa eri kohdissa esitetyissä perusteluissa. Toisaalta tuomion 169—171 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että pelkkä Maailman postiliiton yleissopimuksen 25 artiklan olemassaolo ei merkitse kansallisten postilaitosten osalta yhteisön kilpailusääntöjen rikkomista. Vain se, että tätä määräystä sovelletaan, voi kuulua yhteisöjen kilpailusääntöjen soveltamisalaan, kunhan tämä vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan. Toisaalta tuomion 99—101 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin myöntää, että CEPT-sopimus ja tarve soveltaa Maailman postiliiton yleissopimuksen 25 artiklan mukaista järjestelyä liittyvät toisiinsa, ja että kansalliset postilaitokset ovat todella vedonneet tähän määräykseen riidanalaisten keskeyttämisten osalta.

156. En voi ymmärtää, missä on se ristiriitaisuus, johon valittaja viittaa näissä kahdessa eri kohdassa esitettyjen perustelujen osalta.

Ensimmäisessä kohdassa, eli tuomion 169—171 kohdassa, lainmukaisuutta valvova ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pyrkii kiistämään kantajan väitteen, jonka mukaan pelkkä Maailman postiliiton yleissopimuksen 25 artiklan olemassaolo merkitsisi kilpailusääntöjen vastaista menettelytapaa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päättelee mielestäni perustellusti, että vain se, että kansalliset postilaitokset todella vetoavat tähän määräykseen, joka sisältyy muutoin yleismaailmalliseen kansainväliseen sopimukseen, voi herättää epäilyksiä tämän määräyksen yhteensoveltuvuudesta yhteisön kilpailusääntöjen kanssa, kunhan tällä on myös vaikutusta jäsenvaltioiden väliseen kauppaan. Tältä osin ratkaisevaa merkitystä on annettava sille pääasiaa koskevalle lausumalle, joka sisältyy 171 kohdan ensimmäiseen virkkeeseen ja jonka valittaja on katsonut kuitenkin parhaaksi jättää pois vertailustaan. On syytä muistuttaa, että kyseessä olevassa 25 artiklassa "ei aseteta velvollisuutta keskeyttää edelleenpostituksen kohteena olevia postilähetyksiä".

Valituksenalaisen tuomion 99—101 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin paheksuu perustellusti sitä, miten

komissio on tulkinnut perustamissopimuksen 86 artiklaa 6.4.1995 tekemässään päätöksessä tilanteessa, jossa Maailman postiliiton yleissopimuksen 25 artiklaan on vedottu.

157. Kuudes valitusperuste on hylättävä kokonaisuudessaan.

Seitsemäs valitusperuste: harkintavallan väärinkäyttöä koskevan oikeudellisen käsitteen rikkominen

158. Valittaja riitauttaa lopuksi sen, miten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arvioinut väitteitä, joiden mukaan 6.4.1995 ja 14.8.1995 tehdyt päätökset on tehty harkintavaltaa väärinkäyttäen.

159. Valittaja väittää ensimmäiseksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki virheen, koska se ei arvioinut sille esitettyjä seikkoja kokonaisuudessaan jättäen lisäksi useita seikkoja kokonaan tutkimatta.

160. Se, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole halunnut tarkastella erikseen kaikkia niitä seikkoja, joihin valittaja oli vedonnut, ei merkitse sitä, ettei se olisi tutkinut niitä myöskään kokonaisuutena. Lisäksi on huomautettava, että väitetty harkintavallan väärinkäyttö, johon ensimmäisessä oikeusasteessa vedottiin, liittyy siihen, miten komission on väitetty käyttäneen toimivaltaansa edistääkseen kansallisten postilaitosten alakohtaisia etuja. Valituksenalaisen tuomion 190 kohdan lopussa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi perustelluksi sen, että komissio oli omaksunut toiminnalleen postialalla kaksi tavoitetta varmistaakseen kilpailusääntöjen soveltamisen ja pyrkiäkseen samanaikaisesti tämän alan asteittaiseen vapauttamiseen ilman, että nämä kaksi tavoitetta kuitenkaan merkitsisivät, että riidanalaisilla päätöksillä olisi syyllistytty harkintavallan väärinkäyttöön.

Mikään niistä seikoista, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti mainitsematta, ja vaikka olettaen, että ne olivat asiaankuuluvia ja objektiivisia, ei voi olla omiaan kyseenalaistamaan tätä arviointia.

161. Valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta toiseksi siitä, että se on todennut tuomionsa 193 kohdassa, että sitä tapaa, jolla komissio on käsitellyt muita samaan alaan liittyviä kanteluja, ei tarvitse tarkastella sen määrittämiseksi, onko asiassa syyllistytty harkintavallan väärinkäyttöön.

162. Tyydyn huomauttamaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että kantaja oli viitannut muihin sellaisiin postitoimintaan liittyviin kanteisiin tai oikeudellisiin asioihin, jotka "poikkesivat selvästi edelleenpostitustapauksesta". Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

ilmaisi näin ollen kannan, joka vastaa täysin oikeudellista määritelmää seikoista, joihin voidaan vedota harkintavallan väärinkäyttöä koskevan väitteen tueksi.

163. Seitsemäs valitusperuste on siis hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

164. Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdassa, jota sovelletaan 118 artiklan nojalla tehtyyn valitukseen, määrätään, että asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Näin ollen, jos kaikki valittajan molemmissa asioissa esittämät valitusperusteet hylätään tai jätetään tutkimatta, kuten ehdotan, valittaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Ratkaisuehdotus

165. Koska olen esittänyt, että kaikki ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-110/95 ja yhdistetyissä asioissa T-133/95 ja T-204/95 16.9.1998 antamia tuomioita vastaan esitetyt valitusperusteet hylätään, ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.